

The cover features a large, detailed, and somewhat somber face of a man with yellow eyes and a mustache, looking directly at the viewer. The face is rendered in a painterly style with visible brushstrokes. In the lower-left corner, there is a circular inset showing a fantastical landscape with a large, dark, jagged rock formation, a small figure standing on a ledge, and a large, pale, spherical object in the sky. The overall color palette is dark and moody, with shades of brown, green, and blue.

PLANETA 9

**MATTHEW
WOODRING
STOVER**

HRDINOVÉ UMÍRAJÍ

PŘELOŽIL MILAN POHL

MATTHEW WOODRING STOVER

HRDINOVÉ UMÍRAJÍ

Věnováno *Charlesovi* za to,
že byl Caineovým nejlepším přítelem,
a *Robyn*,
že to všechno umožnila

MATTHEW WOODRING STOVER

HRDINOVÉ UMÍRAJÍ

PRAHA 2023

Heroes Die
Copyright © Matthew W. Stover, 1998

Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2023
Translation © Milan Pohl, 2023
ISBN 978-80-88321-60-6

PROLOG

Sotva položím ruku na zárubeň, v prsou mi zabuší jakýsi zaživa pohřbený instinkt: tohle bude bolet.

Zhluboka se nadechnu a vstoupím.

Ložnice prince regenta Toa-Phelathona je zařízena docela střídmo, vezmeme-li v úvahu, že ten chlapík v posteli vládne druhé největší říši na Mimosvětě. Sama postel je skromná, osmisloupková, velká sotva půl akru. Na čtyřech nadbytečných sloupcích – přezdobených vyřezávaných trámech z růžově žilkovaného thierrilu, silnějších než moje stehno – spočívají blyštivé mosazné lampy. Dlouhé žluté plameny podobné hrotům kopí se jemně vlní ve vánku vycházejícím ze dveří pro služebnictvo. Nehlučně za sebou dveře zavírám a jejich povrch potažený brokátovým papírem dokonale splývá se vzorkem na zdi.

Brodím se vzdouvajícím se kobercem hedvábných polštářů, po kolena hlubokým oblakem jásavých základních barev. Nalevo se mihne záblesk kaštanově hnědé a zlaté, srdce se mi najednou prudce rozbuší – ale je to jen moje vlastní livrej, stejnokroj sloužícího, na okamžik se odrázející v zrcadle z tkaného stříbra na regentově komodě z lakovaného lipkanského kormu. V zrcadle vidím kouzlo, začarovanou tvář, kterou nastavuju světu: hladké, oblé líce, vlasy v barvě písku, strniště v odstínech medu. Obdařím sám sebe rozmazaným mrknutím a úsměvem rtů jako smirkový papír, potichu vydechnu a pokračuju v pohybu.

Princ regent leží zabořený v polštářích větších než celá moje postel a spokojeně chrápe, stříbřité chlupy jeho kníru se s každým zahvízdnutím nadmou a zase splasknou. Na široké hrudi má přední stranou dolů položenou knihu: svazek z Kimlarthenovy série korishovských milostných románů. Na suchých rtech mi vytane další úsměv: kdo by to byl řekl, že si Lev Prorithunův potrpí na romantiku? Báchorky – jednoduchoučké příběhy pro jednoduchoučké mysli, závan vzduchu, který chladí čela přehřátá složitostmi skutečného života.

Zlehka pokládám zlatý podnos na stůl u jeho postele. Pohne se, blaženě se zavrtí ve spánku – a mně ztuhne krev v žilách. Při jeho pohybu se z polštářů zvedne mračno levandulové vůně. Zasvrbí mě v prstech. Vlasy, rozpuštěné před spaním, se mu řinou v ocelově šedých vlnách kolem tváře. To vznešené čelo, ty jiskrné oči, ostře řezaná brada, pečlivě vyholená uprostřed plnovousu – pravé ztělesnění velkého krále. Socha prince regenta na vzpínajícím se oři – ta, která stojí poblíž Prorithunovy fontány na Dvoře bohů – bude skvělým, inspirativním pomníkem.

Když na hrdle ucítí mou ruku, prudce otevře oči: jsem natolik profesionální, že se nepokouším utlumit jeho výkřik dlaní přes ústa, a skrz můj stisk se vydere jen slabé zajíknutí. Od dalšího zápasu ho odrazuje pohled zblízka na můj nůž se silným dvoubřitým hrotem, který mu visí na šířku palce nad pravým okem.

Kousnu se do jazyka, do úst se mi hrnou sliny, svažují mi hrdlo. Promluvíím klidným, velice hlubokým a naprosto bezvýrazným hlasem.

„Při podobných příležitostech bývá zvykem říct několik slov. Člověk by neměl zemřít, aniž by pochopil, proč byl zavražděn. Nezakládám si na své výřečnosti, takže to vezmu stručně.“

Nahnu se k němu, zadívám se mu přes ostří nože do očí. „Na Dubovém trůně ses udržel díky Klášterům, které

podporovaly tvé nesmyslné tažení proti Lipce za války na pláních; Koncil bratří se totiž domníval, že budeš natolik silným vládcem, abys udržel říši pohromadě, alespoň pokud dětská královna nedosáhne plnoletosti.“

Tvář mu zčernala, žíly na krku se vybouřily proti mému sevržení. Musím mluvit rychle, jinak se udusí dřív, než mu to dopovím. Povzdechnu skrz zaťaté zuby a zvýším tempo.

„Jenže se ukázalo, že jsi pitomec. Svými mstivými daněmi oslabuješ Kirisch-Nar i Jheled-Kaarn – pouze v Kaarnu prý minulou zimu zemřelo hlady deset tisíc svobodných rolníků. A teď jsi praštil Lipku do nosu kvůli tomu pitomému železnému dolu v Zubech bohů a vedeš řeči, že chceš rozpoutat plnohodnotnou válku kvůli dvěma ušmudlaným provinciím na východě. Přehlížel a urazil jsi obchodní delegaci z Lipky a odbyl jsi výtky Koncilu bratří. Dospěli k závěru, že už nejsi způsobilý vládnout, pokud jsi tedy vůbec kdy byl. Čekání je unavuje. Zaplatili mi spoustu peněz, abych tě odstranil z trůnu. Pokud rozumíš, dvakrát mrkni.“

Vykulí oči, div mu nevypadnou z lebky, jako by se nejradši zbavil víček, kdyby to jen šlo, a jeho hrdlo se mi hýbe pod dlaní. Ústa neslyšně tvoří slova, ale s odezíráním ze rtů to u mě není valné, rozeznávám jenom počáteční *prosím prosím prosím*. Určitě by se chtěl se mnou přit, nebo možná prosit o milost či azyl pro svou ženu a dvě dcery. Poskytnout mu nemůžu ani jedno, ani druhé; vypukne-li po této vraždě válka o nástupnictví, jeho rodině nezbude než poměřit síly s námi ostatními.

Oční bulvy mu konečně začínají osychat. Mrkne – jednou. Zvláštní, jak se proti nám někdy spiknou naše vlastní reflexy. Podle podmínek smlouvy se mám postarat, aby porozuměl; pokud to chci udělat pořádně, musím počkat na další mrknutí. Když umírá král, je třeba učinit veškerým náležitostem zadost.

Pohled se mu nepatrně stočí do strany. Ten starý válečník se chystá něco podniknout, nějak mě přemoci –

naposledy zoufale napřít svou vůli k přežití, zachránit se pomocí jiných, čerstvějších reflexů.

Když si mám vybrat, jestli porušit náležitosti, nebo se nechat chytit v ložnici prince regenta, devět nekonečných poschodí nad zemí v paláci Colhari, tak můžou jít všechny náležitosti do hajzlu.

Vrazím mu nůž do oka. Křupne kost, vystříkne krev. Pomocí nože otočím jeho tvář pryč od sebe: krvavá skvrna na livreji by pro mě mohla mít cestou ven fatální následky. Toa-Phelathon sebou hází jako losos, který se po skoku proti proudu zničehonic ocitl na souši. Není to nic jiného než poslední bezděčný pokus jeho těla udržet se naživu; ruku v ruce s tím jde vyprázdnění jeho střev a měchýře. Posere a pochčije sebe i své saténové přikrývky – další z těch předvěkých reflexů, marná finta, aby jeho maso nevonělo predátorovi.

Nasrat. Beztak nemám hlad.

Trvá snad rok, než se utiší. Volnou rukou zapru jeho čelo a začnu nožem cloumat sem a tam. S vlhkým vrznutím se uvolní a já se pustím do toho, co je na téhle práci nejškaredější.

Vroubkované ostří snadno rozkrojí tkáň jeho hrdla, zato však zaskřípe na třetím krčním obratli. Drobná změna úhlu zasune břit mezi třetí a čtvrtý obratel a po několika-vteřinovém řezání oddělí regentovi hlavu od těla. Mědnatý pach jeho krve je tak silný, že ho cítím i přes smrad jeho hoven; žaludek se mi zkroutí, až skoro nemůžu dýchat.

Sundám zlatý poklop z podnosu, který jsem přinesl z kuchyně, opatrně shrnu talíře s kouřícím jídlem na stranu a místo nich pokládám na podnos Toa-Phelathonovu hlavu. Držím ji opatrně za vlasy, abych si neumazal šaty od krve, která z ní crčí. Znovu táč přiklopím zlatou kupolí a stáhnou si zakrvácené rukavice, ledabyle jimi mrsknu na tělo k odhozenému noži. Ruce mám čisté.

Zvednu si podnos k rameni a zhluboka se nadechnu. Tohle byla ještě hračka. Teď se odsud musím dostat živý.

Na tomhle útěku bude nejtěžší hned první překážka: vzdálit se od těla. Pokud se mi podaří hladce projít kolem dvou strážných u dveří pro služebnictvo, vyvážnu z paláce dřív, než někdo zjistí, že je staroch po smrti. Nadledviny mi zpívají mocnou píseň, ze které mě svědívá v rukou a mrazí v zádech. V uších mi duní srdeční tep.

V levém horním rohu mého zorného pole se rozblíká červený čtverec Exit. Ignoruju ho, ačkoli se pohybuje spolu s mým zrakem jako mžitka od slunce.

Jsem teprve v polovině vzdálenosti ke dveřím pro služebnictvo, když vtom se dveře otevrou. Jemson Thal, reagentův komoří, se rozhovoří, ještě než vyjde z průchodu. „Prosím za prominutí, Veličenstvo,“ vysype ze sebe zadýchaně, „ale povídá se, že mezi sloužícími je nějaký podv...“

Jemson Thal utkví pohledem na bezhlavé mrtvole v posteli, potom na mně – a jeho drmolení přejde v zalapání po dechu. Oči mu vylezou z důlků, tvář se odkrví; ústa se mu pohybují, jako by se dusil. Dlouhým, ladným baletním krokem překonám zbylou vzdálenost a kopnu ho do hrdla. Svalí se jako pytel brambor a teď už se dusí doopravdy, pokouší se dýchat troskami svého hrtanu, chytá se za hrdlo, svíjí se na podlaze v průchodu pro služebnictvo.

Ani se mi při tom nepřevrhl podnos.

S jedním ze strážných je – či bude – snadné pořízení. S výkřikem beze slov klesne na koleno vedle Thala a pošetile se mu snaží pomoci. Co s ním chce dělat, mlátit toho mizeru do zad, dokud nevykašle vlastní průdušnici? Druhý strážný není v dohledu; je chytřejší než jeho kolega, tiskne se ke stěně služebního průchodu, čeká na mě.

Oba strážní mají pod zlatými a kaštanově hnědými plášti dlouhé bytelné hauberky a k tomu kroužkové kukly s měkkou výstelkou a ocelovými čapkami pobitými hřebíky. Na výstroji palácových rytířů Toa-Phelathon rozhodně nešetřil; mé nože jsou proti nim k ničemu, ale to je v pohodě – už v tom věším až po uši.

Čekání skončilo. Zase jsem šťastný.

Chytřejší strážný dostane vnuknutí a začne volat o pomoc.

Sejmu poklop z podnosu a vážně se zahledím na Toa-Phelathona. Spodní třetina jeho splývavých vlasů je smáčená krví, asoušivář není moc zkřivená; snadno se dá poznat i se zničeným okem. Strčím podnos do dveří zhruba ve výšce hrudi; pohled na to, co na něm leží, utne poplašný výkřik stejně spolehlivě jako šíp do krku.

Zatímco se ta část vojákova mozku, která má na starosti zpracování smyslových vjemů, pokouší vstřebat představu, že jeho král přišel o hlavu, vklouznu do služebního průchodu. Mám dvě vteřiny, možná víc, než ten Chytrák, jak jsem si ho překřtil, dokáže svou mysl využít k něčemu jinému než ke zmatenému: „Ech?“

Strážný klečící na jednom kolenu hmatne rukou po meči a prudce se zvedne na nohy. Se zazvoněním podnos odhodím, hlava se odkutálí, ale to už držím hloupého strážného za zápěstí a starám se, aby čepel zůstala hezky na svém místě. Dám mu tvrdou hlavičku, až mi zaduní v uších jako v nějaké grotesce. Hlupákův nos se rozmázne jako paštika, oční bulvy se mu stočí jedna k druhé. Oběma předloktími ovinu jeho kuklu a otočím se na patě, strhnu ho bokem napřed do katovského hodů, takže bezmocně vrazí do Chytráka. Výstelka pod kroužkovou kuklou neposkytla jeho krku dostatečnou oporu, aby ho zachránila: když jsem si ho přehazoval přes záda, kosti v jeho vazů s ostrým lupnutím povolily. Křečovitě z něj vyprchává život a já zlehka přeskakuju zmítající se tělo Jemsona Thala a chystám se skoncovat s Chytrákem.

A tehdy na mě Toa-Phelathon vyzraje, dosáhne maličerné pomsty, kvůli které se musí v záhrobí škodolibě chichotat.

Co nevidět dopadnu zpátky na zem – byl to jen krátký skok –, oči však upírám na Chytráka, který se pokouší vyprostit se zpod Hlupákova těla, a moje chodidlo přistane na Toa-Phelathonově hlavě.

Hlava pode mnou podjede a já sebou seknu jako Elmer Fudd.

O fous se stihnu přetočit tak, abych dopadl ramenem, a ne zátylkem, a život mi zachrání jedině to, jak je ta služební chodba úzká: když se Chytrák rozmáchně širokým mečem po mojí hlavě, hrotem uvázne v dřevěném táfování. Pokouším se odkulit, ale narazím na Jemsona Thala, který se stále ještě dusí, a tentokrát to Chytrák udělá správně. Místo aby máchl mečem dokola, provede toporný výpad kupředu a zarazí mi ocel na stopu hluboko do jater.

Na meči v bříše je něco znepokojivého: vlastně to ani moc nebolí, ale studí to jako blázen, od meče se šíří mrazivý chlad, který se valí celým vašim organismem, vysává z vašich nohou sílu, jako když cumláte kostku ledu, od které vám zamrzá mozek, jenže tohle cítíte všude po těle, a taky cítíte, jak čepel klouže vašimi útroby, krájí vaše vnitřnosti, a popravdě, jestli chcete znát můj názor, celé je to vážně na hovno.

Kilo oceli v bříše taky dokáže královsky rozjetbat silový vzor kouzla, díky kterému vypadám jako dospívající eunuch. Magika se zamihotá jako skomírající CRT monitor a z elektrického výboje se mi zježí chlupy na krku a zasvrbí ve vousech.

Chytrák mi vytáhne ostří z těla, místo aby jím pořádně zakvedlal – chyba z nezkušenosti, za kterou ho zabiju. Meč cestou ven zaskřípe o žebro, připomíná to škrábání nehtů po tabuli a zároveň jako když vám bez umrtvení vrtají zuby; v očích mi vybuchují skučící mračna černoty. Sténám, třesu se bolestí a Chytrák to mylně pokládá za smrtelný chropot a křeče – další nezkušenost.

„A máš to, ty parchante,“ prohlásí. „Snadná smrt je pro tebe až příliš dobrá!“

V očích se mu sbírají slzy nad padlým panovníkem a já nemám to srdce mu říct, že s ním souhlasím. Když se začarované přestrojení konečně rozplyne, strážný se ke

mně nakloní a vytřeští oči. S úžasem vyhrkne: „Hej, nejsi ty náhodou... ty vypadáš, vypadáš jako *Caine*! Jsi to ty, že jo? Vždyť kdo jiný by... Veliký K'hoole, já jsem zabil Cainea! Budu *slavný*!“

To pochybuju.

Pravé chodidlo mu zaháknu za kotník, aby se mu nehýbala noha, a levou patou ho kopnu do kolene. Kloub se s hlasitým křupnutím prolomí a strážný se zhroutí v kvílející hromádku. Nevýhoda kroužkové zbroje: nechrání klouby před tím, aby se ohnuly směrem, kterým se ohýbat nemají. Meč ale neupustí; ten kluk má kuráž.

Akrobatickým výskokem se vyšvihnu z lehu do stoje a natrhnou si při tom něco ve zraněném břiše. Strážný po mně bodne mečem – ale vleže na podlaze mu to jde pomalu, snadno dlaněmi obemknu plochou čepel zleva i zprava, kopnu ho do zápěstí a odzbrojím ho. Převrátím meč ve vzduchu a elegantně ho chytím za jilec.

„Smůla, hochu,“ poznamenám. „Kdybys přežil, byl bys docela dobrý bojovník.“

Seknutí zkrátím, zasáhnu ho přes horní okraj ucha, půl palce pod ocelovou čapkou pobitou hřeby. Kroužkovou kuklou ostří nepronikne, ale ani nemusí; s meči to umím a samotný náraz úplně stačí, aby mu roztříštil lebku a zabil ho.

Vyšetřím si chvilku na to, abych popadl dech a vyhodnotil situaci. Teče mi krev, vepředu i vzadu, kde mě proklál mečem, a zaručeně mám i vnitřní krvácení. Odhaduju, že použitelný budu ještě asi deset minut, než upadnu do šoku. Možná déle, ale možná taky mnohem méně; záleží na tom, jakou škodu ve mně ten meč napáchal a jak moc doopravdy krvácím.

Do té doby musím sestoupit osmi důkladně střeženými podlažimi paláce Colhari a splynout s davu ve Starém Městě Ankhany – a celou dobu nést hlavu prince regenta. Už se strhl poplach, nejspíš brzy vykrvácím, ale to není důvod ji tady nechávat; bez hlavy nedostanu zapláceno, a navíc, s uřatou hlavou panovníka nebudu o nic nápadnější než

bez ní. Po nohou se mi valí krev, takže nikoho neoblafnu, nikam se neschovám, a všude po mně zůstane stopa. Už slyším, jak se blíží dusot nohou v těžkých botách.

V levém horním úhlu mého zorného pole se znovu objevuje červený čtverec Exit, střídavě se rozsvěcuje a zase zhasíná.

No jo, dobře. Je načase vypadnout.

Zaměřím se na blikající čtverec a začnu mrkat v synchronizovaném rytmu. Chodba pro služebnictvo a umírající muži kolem mě se vytratí do ztracena.

Hari Michaelson rozklížil oči, jakmile mu zástupkyně Motoroly stáhla přilbu z hlavy, a zaťal zuby proti klouzavé nebolesti infuzní jehly, když mu její asistentka pomalu vytahovala kapačku z krku. Zvedl ruku, chraplavě se rozkašlal do tlustých mozolů na kloubech prstů a zástupkyně Motoroly mu honem podala papírový pohárek, aby si mohl odplivnout. Za hlasitého vrzání a praskání kloubů se zvolna protáhl a předklonil se v simkřesle opřený lokty o kolena. Rovné černé vlasy se mu leskly potem a kolem očí téže barvy měl rudé kruhy; odvrátil se od zástupkyně a složil hlavu do dlaní.

Holka z Motoroly a její asistentka se na něj dívaly dychtivýma šteněcíma očima, z jakých se mu vždycky dělalo zle.

„No?“ ozval se Marc Vilo z hloubi obrovité lenošky z pravé telecí kůže. „Tak co, Hari? Co ty na to?“

Hari se zhluboka nadechl a zase vydechl, poškrábal se ve vousích, promnul si sinalou jizvu, která se mu táhla přes kořen křivého, dvakrát zlomeného nosu, a pokoušel se najít sílu k mluvení. Soukromě tomu říkal „depka

2

po Caineovi“: drtivá deprese jako při kokainovém abstinu, která na něj padla pokaždé, když se vrátil na Zemi a zase musel být Harim Michaelsonem. Dokonce i dneska. Ani to nebylo skutečné Dobrodružství, jen tři roky stará nahrávka, ale depresi to spolehlivě spustilo.

A na rovinu: tady nešlo jen o depku po Caineovi. V břiše měl syčící díru, jako by spolkl kyselinu a ta se z něj propálila ven, hned vedle jizvy, kterou mu v játrech zanechal Chytrákův meč. Proč právě tahle kostka? Proč vybral Vilo ze všech Caineových Dobrodružství zrovna tohle? Co ho to prokrista napadlo?

Privést Hariho sem a nutit ho znovu prožívat *Služebníka říše* – byť pouze malou část – bylo obzvlášť kruté, jako nakapat citron do nasoleného zranění. Pálilo ho to, hryzalo v té díře v jeho útrobách jako zkurvená krysa.

Většinou si dokázal lhát do kapsy, namlouvat si, že mu nic není, tvářit se, že ta prázdná spalující bolest, která mu zabere hrud, kdykoli pomyslí na Shannu, je jen zažívací porucha, jenom vřed. Většinou byl s to předstírat, že ta bolest vychází z díry v jeho břiše, nikoli z díry v jeho životě. Lhání do kapsy dotáhl téměř k dokonalosti: přesvědčil sám sebe, že se přes Shannu přenesl, věřil tomu už několik měsíců.

Jak by taky ne. Cvičení dělá mistra.

„Hari?“ Vilo se ve své lenošce předklonil a hlas se mu zostřil nebezpečnou netrpělivostí. „Všichni na tebe čekají, hochu. Tak ven s tím.“

Harimu se podařilo pomalu vytlačit slova z hrdla. „Je to nelegální, Byz’mene. Tahle technologie je nelegální.“

Zástupkyně Motoroly se zajíkla, jako když Bavenkyně potká exhibicionistu. „Ujišťuji vás, *oba* vás *osobně* ujišťuji, že tato technologie byla vyvinuta naprosto nezávisle–“

Vilo ji utál rázným pohybem dýmajícího doutníku, tlustého černého macka značky ConCristo skoro tak velkého jako on sám. „Sakra, já vím, že je to *nelegální*, Hari. Copak jsem idiot? Jenom chci vědět, jestli je to co k čemu.“

Marc Vilo byl malý bojovný kohout, který se vypracoval na Byznysmena, nesnesitelný chvastoun s vlasy pepř a sůl, nohama do O a šesti křížky na krku, majoritní akcionář společnosti Vilo Intercontinental – údajně celosvětové dopravní korporace. A právě on byl pánem a majitelem tohoto rozlehlého sídla na úpatí Sangre de Cristo a současně obchodním Patronem herecké superhvězdy, které všichni říkali Caine.

„Co k čemu?“ Hari s povzdechem pokrčil rameny. Proč se hádat? „Jo, to si pište. Skoro takové žůžo jako být tam doopravdy.“ Obrátil se k zástupkyni Motoroly. „Zato neurochemický feed – ten je tady jenom naoko, že jo?“

Zástupkyně vydávala nějaké nesouhlasné zvuky, dokud ji Hari nepřerušil unaveným: „Ále, sklapněte, prosím vás.“

Vlastně byl rád, že je zástupkyně Motoroly taková nána; aspoň mohl díky tomu myslet na něco jiného než na studenou bolest, která sídlila v Shanniných očích pokaždé, když mu na mysli vytanula její tvář. Už spoustu měsíců si ji ani nedokázal představit s úsměvem.

Soustřed se na práci, sakra, zavrčel sám na sebe.

Obrátil se k Vilovi a zakroužil pobolívajícími rameny ve snaze vpravit do svého hlasu trochu života. „Věší vám na nos bulíky, Byz’mene. Třeba ten čtverec s nápisem Exit – jak že se tomu říká? Synchronrk?“

Zástupkyně Motoroly po něm blýskla uhlazeným profesionálním úsměvem. „Jde pouze o jednu z řady špičkových vychytávek, díky kterým má tato jednotka nejlepší poměr cena/výkon ze všech přístrojů na trhu.“

Hari dělal, že ji neslyší. „Takže když chcete odejít z programu, spustíte mrkací reflex,“ pokračoval. „Není to mechanický spouštěč. Odečítá impulzy jako zpětnou vazbu z induktorů; tahle technologie patří beze zbytku Studiu a Studio bere takové levárny vážně. Neurochemický feed je pouhá kamufláž. Tou hadičkou tečou jenom hypnotika – a je jich sakra málo, jestli vás to zajímá: dost ten feed podělali. Všechny vjemy pouštějí přes tu samou přímou

neurální indukci, jakou používá Studio ve svých křeslech pro prvorukaře, a dost přepískli jejich intenzitu. Třeba ten pach, když jsem Toa-Phelathonovi usekl hlavu – v reálu to smrdí o dost míň. Adrenalin vyšroubovali tak vysoko, že jsem skoro nemohl dýchat. A konečně ten meč v břiše. Až moc to *bolelo*.“

„Ale, ale Baviči Michaelsone –“ vyhrkla zástupkyně a vyměnila si rychlý znepokojený pohled s asistentkou, „– musí to být *uvěřitelné*, chápete, vždyť –“

Hari se pomalu zvedl. Kvůli depce po Caineovi mu připadalo, že se mu rozložily kosti, takže mu hlava drží na ramenou jenom díky pekelnému soustředění – ale do hlasy i chladné temnoty očí mu přesto začínalo prosakovat něco málo z Caineovy hrozivosti.

Povytláhl si cíp tuniky a odkryl hnědé čáry dvou jizev, ve předu i vzadu, na pravém boku pod spodními žebry, kde mu Chytrákův meč před necelými třemi roky prošpičkoval játra. „Vidíte je? Chcete si *sáhnout*? Takže kdo by to měl vědět nejlíp? Vy?“

„Hari, prokristapána, nedělej ze sebe takového magora,“ řekl Vilo. Jakoby nic mávl doutníkem na zástupkyni. „Nevšímejte si ho; není to osobní, chápete. On se takhle chová ke každému.“

„Povídám, že to posrali,“ řekl apaticky Hari. „Kdyby mě tenkrát skřípání meče na žebrech bolelo tolik jako před chvílí, byl bych ze hry minimálně na několik dalších vteřin. Když vás něco tak příšerně bolí, nedokážete dělat o moc víc než sténat nebo ječet, svíjet se na zemi nebo rovnou omdlít. Ten hajzlík z regentovy stráže by mi svým dalším výpadem probodl hrdlo. Jasný?“

Zvedl dlaň k Vilovi a vzdychl. „Jestli chcete investovat do proprietární technologie, je to vaše věc. Ale čekal bych, že se nebudete zahazovat s pitomci, kteří nedokážou ani naladit indukční přilbu.“

Vilo zasupěl. „Houby investovat. Já chci ten krám koupit, Hari; tohle je v uvozovkách prototyp. Ani mastodont

jako Motorola nepustí na trh technologii, která vykrádá efekty Studia. Prostě si ho chci pořídit, abych si mohl ve volném čase pouštět kostky a nemusel při tom dva týdny trčet v prvorukařské kóji.“

„Jak myslíte. Dělejte si, co chcete.“

„Hari...“ řekl vlídně Vilo a zase si zastrčil doutník Con-Cristo do koutku úst. „Krot' se trochu.“

Do ticha, které po tomto napomenutí zavládlo, se vplí-žil mírný chlad, právě tak silný, aby si zástupkyně a její asistentka vyměnily letmý pohled – nikdo se doopravdy nezachvěl. Vilo bezvýrazně kývl směrem k zástupkyni, jako by říkal: *Chovej se slušně, synku.*

Hari mrzutě sklonil hlavu. „Promiňte, Byz'mene,“ zamumlal. „Dovolil jsem si příliš. Ale mám ještě jednu otázku – s vaším svolením.“

Vilo velkomožně přikývl a Hari se otočil k ženě z Motoroly. „Ty kostky, které tohle křeslo přehrává – nejsou to standardní nahrávky, jaké vydává Studio. Ani nemůžou být; standardní kostky nepřenášejí data o pachu, hmatu ani bolesti a mně se nechce věřit, že by vaše indukto-ry dokázaly interpretovat neurochemický kanál a kompenzovat časovou prodlevu, odměřovat dávku a podobně. Vy odněkud berete pirátské kopie původních záznamů, vidíte?“

Zástupkyně Motoroly nasadila svůj nejdokonalejší korporátní úsměv. „Obávám se, že na to vám nemohu odpovědět,“ prohlásila. „Podle podmínek kupní smlouvy však Byz'men Vilo obdrží kostky kompatibilní s tímto vybavením –“

„Dost,“ řekl znechuceně Hari. Otočil se zpátky k Vilovi. „Heleďte, má se to takhle. Tihle pitomci mají v postprodukčních laboratořích Studia dalšího pitomce, který jim dodává pirátské kopie. Za prvé to znamená, že to, co vám dají, bude nejspíš *nesestríhané*. Dvoutýdenní Dobrodružství bude v tom křesle trvat dva týdny, zrovna jako kdybyste seděl v prvorukařské kóji v Kaverně, ale s mnohem

horším servisem. Tohle křeslo nemá snímače záškubů, toaletní přípojky ani zabudovaný přísun potravy. Za druhé, oni vás budou zásobovat nepřetržitým proudem těch kopií. Budou existovat záznamy o pravidelných dodávkách a podobných věcech a jednou toho jejich pitomce někdo vyhmátne. Než z něj udělají kyborga a prodají ho jako Robotníka, policajti Studia toho z něj vymáčknu dost na to, aby mohli sbalit celou jeho síť, a tu pak naservírují svým přátelům ve vládě. A ti, kdo vám zaklepu na dveře, nebudou přátelští a zdvořilí maníci z obyčejné kriminálky, protože tohle už není jenom obšlehnutá technologie. Najednou jde o duševní vlastnictví, porušování copyrightu, a než se nadějete, máte tu čest se Sociální policií. Dokonce ani vy, Byznysmene, nestojíte o to, aby si na vás došlápli sopláci.“

Vilo se opřel v křesle a zabořil temeno do gelového podhlavníku. Vypustil ke stropu několik hřibovitých obláčků smradlavého doutníkového kouře a zase narovnal záda. Vrásky kolem očí mu zkřivil poloviční úsměv. „Hari, ty pořád uvažuješ jako zločinec, uvědomuješ si to? Je to už dvacet let, a v jádru jsi pořád lotr z ulice.“

Hari místo odpovědi roztáhl rty do neveselého úšklebku. Nevěděl, co to má znamenat, a nechtěl se ptát.

„Co kdybys zašel k jezírku a dal si něco k pití?“ pokračoval Vilo. „Počkej tam na mě, až to dořeším, ano?“

Odbyl ho jako dítě, jako malé usmrkané děcko. *Byly doby*, pomyslel si Hari otupěle, *kdy by mi to připadalo jako facka*. Teď to vyvolávalo jen matný úžas, že je stále schopen dělat svou práci, žít svůj život, jako by to pořád mělo smysl.

Ale byla to jen přetvářka, stejně falešná jako sám Caine.

Bez Shanny byl svět prázdný a on se tak docela nedokázal přimět k tomu, aby mu ještě na něčem záleželo.

Přikývl. „Jasně. Na viděnou u jezírka.“

Hari bloumal po sluncem zalitých skalách obklopujících mihotavé jezírko a dvojici vodopádů, které ho napájely. Jezírko bylo překrásně vybudované; o jeho umělém původu svědčil pouze slabý pach chloru spolu s plíživým podezřením, že příroda by neuspořádala vodu a kamení s takovým zřetelem na lidské pohodlí.

Hari přecházel sem a tam, sedl si, zase se zvedl. Jednou dvakrát vykročil ke křovinaté polopoušti, do prašného vichru a holých pahorků strusky a hlušiny z okolních dolů. Na kraji Vilovy umělé oázy se pokaždé zastavil, vrátil se a zahájil ten cyklus nanovo. Poněkud toužebně upíral pohled do toxického kalu v pustinách; viděl sám sebe, jak kráčí mezi haldami, až k mrtvým skaliskům v horách. Netušil, jestli by se při toulkách jedovatým sajrajtem cítil líp, zato ale věděl, že o moc hůř by se cítit nemohl.

V klidu, opakoval si pořád dokola. *Vždyť přece není mrtvá.* A chmurný šepot v srdci mu pokaždé odpovídal, že by mu snad bylo líp, kdyby nežila. Nebo kdyby přestal žít on sám.

Po její smrti by se mohl začít uzdravovat; a po jeho vlastní smrti už by na něj bolest nemohla.

Kde sakra vězí ten Vilo?

Čekání Hari odjakživa nesnášel. Neměl na práci nic víc než tady postávat a přemýšlet – a v jeho životě bylo příliš mnoho věcí, na které myslet opravdu nechtěl.

Rozhlížel se po něčem, čemkoli, co by ho mohlo rozptýlit. Dokonce se zadíval na stěnu umělého útesu, po kterém se do jezírka valily vodopády, a zauvažoval o tom, že padesátimetrové šplhání po kolmém kluzkém povrchu by snad dokázalo odvést jeho myšlenky od Shanny.

Tohle byla jeho taktika od chvíle, kdy se rozešli. *Hlavně něco dělej. Zaměstnej své myšlenky. Nemysli na to.* A byla to dobrá taktika, fungovala, den za dnem. Někdy uplynuly hodiny, dny nebo celý týden, kdy na Shannu sotva pomyslel.

Jenže byl vždycky lepší taktik než stratég. Vyhrál každou bitvu, ale ve dnech, jako byl tehle, se nemohl ubránit dojmu, že válku prohrává.

Nepomohlo by mu ani šplhání tím zasraným vodopádem; jeho zkušené oko rozeznalo bezpočet stupů a chytů, které tam musely být umístěny záměrně. Ten sráz je k tomu, aby se po něm lezlo, doslova *navržený*, a on by ho zdolal snadněji, než většina lidí vyleze na žebřík.

Znechuceně zakroutil hlavou.

„Hej, Caine!“ křikla jedna z dívek v jezírku. „Chceš si s náma hrát?“

V jezírku plavaly dvě z mnoha všudypřítomných společnic pracujících pro Vilo Intercontinental, šplouchaly po sobě, navzájem se máčely. Obě byly krásné, až to bralo dech, s dlouhýma nohama, štíhlou atletickou postavou, dokonalými zuby a ještě lepšími nadry. Jejich úkolem bylo věnovat se hostům Byznysmena Vila. Chirurgický půvab patřil k jejich bonusu za pětiletou službu, po níž budou propuštěny, aby si svými vnaďami vydělávaly jinde. Teď se před ním předváděly, blýskaly po něm rozkošným stehnem a zadečkem, ladná křivka pevných zad vystrčila k nebi bradavku. Kdyby se tolik nepodbízely, možná by to bylo přitažlivé.

Ta, která na něj volala, vklouzla za druhou a vtáhla ji do náruče; jednou rukou jí přikryla ňadro, druhou zajela pod vodu k jejímu rozkroku. Sklonila elegantní krk a políbila družku na rameno, celou dobu ho při tom vábila očima.

Hari vzdychl. Asi by mohl hupnout za nimi; kdyby ošukal pár společnic, aspoň by v tom byla nějaká upřímnost. Na rozdíl od holek prahnoucích po celebritách, které se za ním táhly, kamkoli se hnul, to jsou profesionálky. Nehrozí žádné předstírání, že jim na něm záleží, nebo jemu na nich.

Jasně, před pár lety by to udělal. Ale teď, takhle pozdě v životě, po tom, co konečně našel někoho, kdo ho miloval, koho miloval on, díky komu se pradávňý eufemismus „milovat se s někým“ proměnil v pravdu, už to nedokázal. Absolutně neměl zájem. Píchat ty holky by bylo jako strkat ptáka do díry ve stromě: složitý, trochu bolestivý způsob masturbace.

K Harimu se tiše přitočil sluha ve fraku s šerpou kolem pasu a nabídl mu podnos se sklenkou skotské.

„Laphroaig, že?“

Hari přikývl a vzal si ji.

„Ech, Caine?“

Hari si povzdechl. „Říkejte mi Hari, ano? Všichni pořád zapomínají, že se taky nějak jmenuju.“

„Ach, dobře, é, Hari. Jen jsem vám chtěl říct, no, jsem váš velký fanoušek, dokonce jsem, no, víte... uch, ale to nic.“

„Dobře.“

Ale sluha – Hari si říkal, že by se mohl jmenovat André – mu pořád dychtivě postával u lokte. Hari pomalu upíjel ze sklenky a díval se, jak dívky plavou.

Sluha si odkašlal. „Vaše příhody znám samozřejmě jen z kostek. Prvorukař jsem byl jenom jednou, pár let nazpátek, když nás vzal Byz'men Vilo na dovolenou. Byl to dost odvaz, protože, chápete, *vás* jsme z první ruky neměli, to by bylo vážně drahé, ale ten chlapík, do kterého jsme se vžili... jmenoval se Yoturei Přízrak. Pamatujete si ho?“

„Měl bych?“ opáčil znučeně Hari. Proč si lidi myslí, že se všichni Herci navzájem znají?

„No... jo, totiž, vlastně nevím. Zabil jste mě – totiž *jeho*. V Doupatech Ankhany.“

„Aha, jasně.“ Hari pokrčil rameny. Už si vybavoval poprask ve Studiu, když se po tom Dobrodružství přenesl zpátky. „Stopoval mě jeden nebo dva dny, než jsem ho načapal. Sakra, jak jsem měl vědět, že je to Herec? Měl mít aspoň tolik rozumu, aby se mi nepletl do cesty.“

„Jak to, že jste si na to nevzpomněl?“

„Já zabíjím spoustu lidí.“

„Jezuskote.“ Sluha se spiklenecky naklonil blíž. Táhlo z něj červené víno, které mu dodávalo kuráž, aby mluvil dál. „Víte, někdy dokonce sním o tom, že bych chtěl být jako vy... jako Caine, chápete?“

Hari se uchechtl. „Jo, to jsme dva.“

Sluha sraštil čelo. „To nechápu.“

Hari zase upil ze sklenky. Začínal tomu rozhovoru přicházet na chuť. I tlachat s fanouškem bylo lepší než utá-
pět se ve vlastních myšlenkách.

„Já a Caine nejsme jedna a táž osoba. Jasný? Já vyrostl v dělnickém slumu v San Francisku; Caine je nalezenec z Mimosvěta. Vychoval ho bývalý pathquanský otrok, kovář a podkovář. Když mi bylo dvanáct, protloukal jsem se jako kapsář, protože na loupežná přepadení jsem byl moc malý; když bylo dvanáct Caineovi, prodali ho lipkanskému otrokáři, protože celá rodina umírala hladu při Krvavém hladomoru.“

„Ale to všechno je jenom jako, ne?“

Hari pokrčil rameny, posadil se na balvan a udělal si pohodlí. „Když jsem na Mimosvětě, jako Caine, připadá mi to naprosto skutečné. Časem se tomu naučíš věřit. Mimosvět se od našeho světa liší, hochu. Caine dokáže věci, které já nedokážu; totiž, není to zaklínač, ale princip je podobný. Je rychlejší, silnější, nelítostnější, možná trochu hloupější. Asi to nemá daleko k magice, řekl bych. Je to vůle a představitivost: přesvědčíš o tom sám sebe.“

„Takhle magika funguje? Ne že bych ji chápal, jako tu magiku, ale vy –“

„Ani já ji nechápu,“ utrousil kysele Hari. „Zaklínači jsou šílení. Tak nějak halucinují na povel... Co já vím. Dej si je někdy z první ruky. Všichni patřej do zkurvenýho cvokhausu, jeden jako druhý.“

„Tak proč, ech –“ Sluha se rozpačitě zasmál jako při nepovedeném vtipu. „Proč jste se s jednou zaklínačkou oženil?“

Řeč se vždycky nějak stočí na Shannu. Hari do sebe kopl zbytek panáka, ztěžka polkl, vzdychl a rozmazaným švihem zápěstí mrštil prázdnou sklenkou přes jezírko, takže se rozprskla o skály naproti, proměnila se ve třpytivou spršku křišťálových střepů, ozvěnu duhové tříště vodo pádu. Hari beze spěchu zvedl oči ke konsternovanému výrazu na sluhově tváři. „Radši to běž zamést, hm? Než přijde Byznysmen.“

„Šmarjá, Caine, já nechtěl –“

„Zapomeň na to,“ řekl Hari. Natáhl se na balvany a položil si loket přes oči. „Mazej zametat.“

Ležel tam a myslet nedokázal na nic jiného než na konec *Služebníka říše*. Pod hlavou téměř vnímal Shannin klín, téměř cítil slabé pižmo její kůže, téměř slyšel, jak mu šeptá, že ho miluje, že musí žít.

Nejšťastnější sen, jaký mohl snít, když se rozvaloval na skalách u jezírka Marca Vila, byl sen o tom, jak leží na posrané dlažbě v úzké ankhanské uličce uprostřed kaluže své vlastní krve.

Na tvář mu padl stín a probudil ho.

Srdce se mu zadrželo, stejně jako dech. Vzepřel se na lokti, zaclonil si oči –

Stál nad ním Vilo, s odpoledním sluncem jako svatozáří za hlavou. „Letím do Friska. Zvedej se, Hari, hodím tě domů.“

Když Vilův rolls vlétl do vzdušného koridoru s automatickým řízením, maličko sebou trhl. Byznysmen si rozepnul popruhy v křesle pilota, zašel dozadu do salonku pro cestující a nalil si pořádného panáka metaxy. Naráz do sebe hodil třetinu sklenky a svalil se do křesla pro dva, tvořícího pravý úhel s pohovkou, kde seděl Hari.

„Hari, musíš se vrátit k Shanně,“ řekl Vilo.

Díky mnohaletému cviku při jednání s příslušníky vyšších kast se Harimu podařilo zachovat kamennou tvář. Očekával to a myslel si, že je na to připravený, ale škvíření ve hrudi mu sdělovalo, že na tohle nebude připravený nikdy.

Připadalo mu, jako by Shanna byla všude kolem něj, jako by nemohl otočit hlavu, aniž by zahlédl něco, co mu ji připomene; jako by každé slovo vyřčené v jeho přítomnosti přinášelo jakousi drásavou připomínku, že byl posouzen a shledán nedostatečným – že pro ni nakonec zkrátka nebyl dost dobrý.

Širokými okénky na bocích rollsu se zadíval na zasněžené vrcholky Skalistých hor, sunoucí se hluboko pod nimi. „Tohle už jsme probírali,“ řekl unaveně.

„Ano, probírali. A nerad bych to musel vytahovat znova, rozumíš? Koukej to s ní urovnat, a myslím to naprosto vážně.“

Hari mlčky zakroutil hlavou. Stočil pohled ke svým rukám, sbaleným mezi kolena jako ruce trucovitého dítěte, a prudkým šklubnutím si prokřupl klouby, až to zabořelo. „Můžu se něčeho napít?“

„Jasně,“ řekl Vilo. „Jen si posluž.“

Hari zamířil k baru. Předstíral, že si prohlíží nabídku likérů, a ke svému Patronovi se obrátil zády. Konečně namátkou vytukal kód a automat zahučel, zabzučel a vydával jakýsi nevábně páchnoucí patok s mraženým červeným ovocem – a skoncoval tak s Hariho poslední zdržovací taktikou. Trochu usrkl a zašklebil se.

„Co přesně ti na tom vadí?“ chtěl vědět Vilo. „Myslím, že tohle je už potřetí, co ti na férovku říkám, že chci, abyste se dali zase dohromady. Tak kde to vážně?“

Hari zavrtěl hlavou. „Není to tak jednoduché.“

„To mě poser. Dovolil jsem ti, aby sis ji vzal, jenom proto, že prospívá tvému imagi. A taky mému. Musím vypadat jako dobrák, abych obměkčil Shermayu Doleovou; pořád dělá cavyky s tím, že by mi měla prodat GFT.“

Rodina Doleových patřila mezi Bavence, Shermaya však s oblibou fušovala do Investování, občas i do Byznysu. Sponzorovala několik Herců, mimo jiné – a především – Shannu.

Vilo po dalším pořádném loku brandy zadumaně pokračoval: „Green Fields Technologies... Víš, do zemědělství se zkouším nabourat už pět let, a GFT má nějakou novou syntetickou sračku se kterou by se snad dala zúrodnit poušť Kannebraska. Jenže Doleová si dělá starosti o Dělníky a Řemeslníky GFT; už jsem ji skoro přesvědčil, že po akvizici nebudu nikoho propouštět. Čúza hloupá. No, každopádně jsem s ní mluvil o Shanně a říkala, že nebude tlačit na usmíření; z principu by byla radši, abyste si to sakra vyřešili sami. Já říkám nasrat. Doleová je nána, a navíc měkkosrdcatá. Lavíruje. Když tě dám zase dohromady se Shannou, mohlo by to převážít misky v můj prospěch. Takže to koukej udělat.“

„Ona opustila mě, Byz'mene,“ utrousil Hari a znovu ho překvapila náhlá bolest, která mu po těch slovech zakroutila útroby. Vždycky ho to překvapilo, úplně pokaždé. „Já toho moc nezmůžu.“

„Tak co jí přelítlo přes frňák?“ utrl se na něj Vilo. „Po světě nejspíš chodí pět miliard ženských, který by prodaly oba své cecky a jeden vaječník, jenom aby s tebou mohly strávit *jedinou noc*! Kristova noho!“

„V nocích problém nebyl.“

Byznysmen se hrubě uchechtl. „To se vsadím.“

Hari civěl do smetanově karmínové pěny nápoje. „Ona, ech... sakra, já nevím. Asi si myslela, že nebudu tolik jako Caine. Jestli –“ Zhluboka se nadechl. „Jestli vás to vážně zajímá, začalo to celou tou záležitostí s Toa-Phelathonem.“

Vilo přikývl. „Já vím. Proto jsem ti ke dnešnímu testování vybral právě tuhle kostku.“

Hari strnul a svaly v koutcích čelistí se mu najednou vybouřily.

„Opustila tě, protože jsi *magor*,“ sdělil mu Vilo a zabodl mu prst do hrudi. „Odešla od tebe, protože nedokázala žít

s vražedným sráčem, co se k ní choval hůř než k hadru na podlahu.“

Harimu před očima začínala houstnout rudá mlha. „Já nikdy...“ Horko těžko zkrotil vztek a prohlásil: „S tím, jak jsem se k ní choval, to nemělo co dělat. Zacházel jsem s ní jako s královnou.“ Sklenice se mu chvěla v ruce, trochu pití vyšpláchno na koberec rollsu. Šířící se skvrna vypadala jako krev.

Vilo se podíval tam co on a zasupěl. „Tohle vyčistíš později. Ještě jsem s tebou neskončil.“

Vyprázdnil sklenku a naklonil se k Harimu, vrásky v obličeji mu prohloubilo zamračení. „Vím, že jsi trochu nevůj, ale teď mě dobře poslouvej. Chci, aby ses k Shanně vrátil, a bez keců. Uděláš, co bude potřeba. Pokud jí bude připadat, že jsi moc... no, prostě nějakěj, tak se sakra postaráš, že takovej *nebudeš*. Chápeš? Je mi fuk, co to bude stát. Prostě to uděláš.“

„Byz’mene –“ začal Hari.

„Tohle na mě nezkoušej, Michaelson. Dopřávám ti kurva volnosti až až. Nechávám tě pouštět si hubu na špacír, dovoluju ti veřejně si hrát na hřebce a dávám ti nechutnou fůru peněz. A teď mi to začneš splácet. Jestli se ti to nelíbí, laskavě si vzpomeň, že nejsi jedinej zkurvenej Herec, kterej je tváří VI.“ Vilo se opřel a nechal ho, ať o tom popřemýšlí.

Harimu tolik ztuhl krk, až mu z toho zvonilo v uších. Pomalu, opatrně postavil sklenku na barpult a nespouštěl při tom pohled z vlastní ruky. Pak se zrovna tak pomalu a opatrně obrátil zpátky ke svému Patronovi a velice mírným, velice klidným hlasem odpověděl: „Ano, Byz’mene. Dobrá.“

zkušeně zvedá rolls z trávníku. Turbotrisky se otočily do letové polohy ještě dřív, než se vozidlo vzneslo nad stromy. Zamžoural proti zviřenému vzduchu, uctivě však setrval na místě, dokud rolls nevklouzl do hustých mraků pomalu plujících nad San Franciskem – mraků, na kterých se nyní odrážel krvavý přísvit pouličních světel dole ve městě.

Došel k širokým dveřím verandy z pancéřového skla, položil ruku na skener a houkl: „Zlato, jsem doma.“

Prodlevu, která následovala, zkrátila nákladná technika na minimum; skener přečetl jeho dlaň a přiřadil ji k jeho hlasovému otisku, potom odpojil bezpečnostní systém a magneticky odemkl dveře. Většinu práce při odsouvání nějakých sedmdesáti kilogramů pancéřového skla, ze kterých sestávaly dveře, odvedla hydraulika ukrytá ve stěnách; zdálo se, že dveře jsou lehké jako staromódní plexisklo.

Když vstoupil na verandu, světla se rozsvítila a Abbey ho pozdravila: „Ahoj, Hari. Máš čtrnáct zpráv.“

Veranda byla zařízena překrásným starožitným nábytkem z ohýbaného dřeva. Hari nepokojně procházel mezi křesílky a ničeho se nedotýkal. Jakmile se přiblížil ke dveřím do obývacího pokoje, uvnitř se také rozsvítilo.

„Abbey: dotaz,“ promluvil. „Zprávy od Shanny?“

„Ne, Hari. Mám zprávy přehrát?“ Hlas ho následoval; domácí počítač fázoval zvuk z maličkých reproduktorů ukrytých ve zdech tak, aby se zdálo, že Abbey vždy hovoří za Hariho levým ramenem. Shanně to nahánělo husí kůži; nikdy se jí nelíbilo mluvit s domem a hučela do něj, ať to dá pryč, dokud se kvůli tomu jednou málem nepoprali.

Hari si povzdechl. Zastavil se na mramorové, růžově žilované podlaze vstupní haly a zadíval se vzhůru po širokém prázdném schodišti, stoupajícím k ložnici ve druhém podlaží. „No jo, dobře,“ svolil. „Abbey: přehraj zprávy.“

Nejbližší nástěnná obrazovka, ta vedle služebního výtahu za schodištěm, se rozzářila. Tvář Hari neviděl, jelikož se od ní odvrátil a stoupal po schodech, ale hlas poznal:

úlisné kvičení jeho právníka. Ačkoli byli oba ze stejné kasty – oba byli Profesionálové –, právník mu soustavně pochleboval. Baviči mají teoreticky větší společenskou prestiž než Advokáti.

Zatímco se Hariho kroky rozléhaly chodbami Abbey, nástěnné obrazovky za jeho zády pohasínaly a ty před ním se rozsvěcely, pokaždé ukazovaly upocenou tvář jeho právníka, úslužně vysvětlujícího, že Hariho žádost o povýšení do kasty Správců byla opět zamítnuta; právník se domníval, že v tom má prsty Studio, jelikož Caine se dosud těší takové popularity, že pokud by Hari zanechal hraní, představovalo by to značné fiskální břemeno, a tak dále, a tak podobně.

Hari zamířil do tělocvičny a stáhl si společenský oblek i kalhoty Profesionála. To, co na něj právník chrlil, ho příliš nezajímalo; beztak neočekával, že mu bude dovoleno postoupit do vyšší kasty. Právník měl pro něj jenom jednu další novinu, a sice že zamítnuta byla už poněkolikáté i Hariho žádost o zmírnění trestu za protistátní agitaci, vyneseného nad jeho otcem.

Zbytek zpráv ho zajímal ještě méně, počínaje vzkazem místního tribuna Profesionálů, ucházejícího se o jeho podporu v nadcházejících volbách, a konče osmi srdceryvnými prosbami rozličných charitativních organizací, proloženými žádostmi o veřejná vystoupení a rozhovory pro několikero videomagazínů na síti. V duchu si umínil, že musí upgradovat sekretářskou subrutinu Abbey tak, aby zahrnovala funkci vytváření informačních souhrnů; bude to příšerně drahé – stejně jako všechny funkce UI –, ale pokud díky tomu nebude muset poslouchat jejich skučení a sledovat jejich dychtivé, upřímné, štěněcí oči, pak se to bohatě vyplatí.

Když byl doma, většinu času trávil právě tady, v tělocvičně. Prostory, kde cvičil, a dráha obtáčející druhé podlaží Abbey byly jedinými součástmi budovy, které Shanna nenechala předělat ke svému obrazu. Všude jin-

de si Hari ve svém vlastním prázdném domě připadal jako cizinec.

Bez rukavic a chráničů na nohy, jenom v kraťasech, se pustil pěstmi do gelového pytle. Čím tvrději se do pytle bušilo, tím byl pevnější, až kladl odpor zhruba jako lidské kosti – a pak s křupnutím povolil. Dlouho předtím, než si Hari vybil marný hněv, který mu bublal pod žebry, pronikal každý jeho úder hluboko do gelu s uspokojivým křupnutím, znějícím téměř jako prasknutí lidského vazů.

Ramena se mu začínala pozvolna uvolňovat, tělo se rozechvívalo – s bolestnou pomalostí, která mu neodbytně připomínala jeho blížíci se čtyřicátiny. Nutilo ho to mlátit do pytle ještě usilovněji. Po chvíli už pytel skoro neviděl; před jeho očima si hrály na honěnou přelévající se výjevy z atentátu na Toa-Phelathona.

Tohle byla jedna z Caineových vražd, která s ním zůstávala, visela mu na krku jako host z vyšší kasty: bez ohledu na to, jak moc ho máte plné zuby, nedokážete ho přinutit, aby odešel.

Studiu to nemohl dávat za vinu: Caine tu zakázku vzal, přijal úkol od Klášterů, a to přesto, že zástupci Studia se Harimu zmínili, že dávají přednost válce mezi Ankhanou a Lipkou. Války na Mimosvětě prospívaly jejich byznysu, byly doslova úrodnou půdou, ve které si mohli mladí Herci pěstovat reputaci. Hari předstoupil před Plánovací radu Studia a osobně se za atentát přimlouval. Tvrdil, že zavraždění prince regenta destabilizuje federální feudalismus v Ankhaně; prohlašoval, že občanské války jsou krvavější a mnohem urputnější, než kdy může být válka mezi dvěma říšemi na opačných stranách Kontinentálního předělu.

Události mu daly za pravdu razantněji, než si přál.

Krveprolití, které následovalo, když se vévodové ze sboru ministrů začali přetahovat o moc a navzájem si masakrovali stoupence, bylo otřesné i na poměry Mimosvěta. Nebohá zmatená dětská královna Tel-Tamarantha, jejímž jménem vládl Toa-Phelathon jako regent, přežila svého

strýce o pouhých pár hodin. Nikdo ze soupeřících vévodů nemohl riskovat, že dědička trůnu padne do rukou někoho z ostatních, a první obětí války o nástupnictví se tak stala půvabná devítiletá dívka poněkud mdlého rozumu.

Někdy, jako právě teď, když pěstmi, lokty a holeněmi trestal gelový pytel, si na jeho povrchu představoval svou vlastní tvář, chtěl slyšet prasknutí svého vlastního vazů.

Služebník říše se mezi Caineovými Dobrodružstvími vymykal, vlastně byl skoro unikátní. Navzdory tomu, jaké pověsti se těšil, Caine své cíle málokdy vysloveně vraždil, zvláště takhle chladnokrevně; divákům se to nelíbilo. Chtěli víc akce, víc rizika; pár jich dokonce milovalo férový boj. Zavraždění prince regenta bylo pořád ještě – o tři roky později – oblíbeným, často půjčovaným titulem, především díky mimořádnému násilí při Caineově útěku z paláce. Kromě prince regenta, jeho komořího a prvních dvou strážů zabil Caine další čtyři muže a jednu ženu, celkem devět lidí; sám taky málem zemřel a rostoucí zoufalství, s nímž se pokoušel vyvážnout z paláce Colhari a udržet se při vědomí, okořenilo *Služebníka říše* dalším napětím.

Kdyby byl tím, za koho se vydával, mužem z Mimosvěta, pak by toho dne zemřel. Dokonce i supermoderní lékařská technologie na ošetřovně ve Studiu měla co dělat, aby Harimu po nouzovém přesunu zpátky na Zemi zachránila život. Když se vpotácel do té špinavé uličky v ankhanském Starém Městě, už se mu zatmívalo před očima a vůbec nepochyboval o tom, že ho tam Studio nechá vykrváct, protože se nezvládl dostat na určené místo pro transfer.

Výjimka, kterou kvůli němu udělali, byla schválena na nejvyšší úrovni; jinak to nešlo. Taková rozhodnutí nemohl učinit nikdo kromě Rady guvernérů v Ženevě. Arturo Kollberg, předseda sanfranciského Studia, se u nich osobně přimluvil; a když se k němu přidal i generální ředitel Studia Turner, konečně odkývli nouzový přesun, který mu zachránil život.

Nouzové přesuny jsou vzácnější než diamanty bez kazů. Koneckonců, kam by se podělo napětí, pokud by bylo možno stáhnout Herce na Zemi, kdykoli by se ocitli v nějakém maléru? Dokonce i hvězdy Caineova věhlasu čas od času umírají; právě proto se prvorukaři vrací. Nikdy nevíte, jestli Dobrodružství, které si necháte ujít, nebude Hercovým posledním. Rodiny Bavenců a Investorů, tvořící většinu prvorukařského publika, se tuze rády holedbají tím, že byly u toho, když ta či ona hvězda první kategorie zahynula násilnou smrtí. V přímém přenosu viděly to co ona a cítily, jak se jí život řine z těla jako jejich vlastní.

A v takové situaci byl tenkrát i Caine, ležel mezi hadry a zbytky jídla, krev se mu valila skrz prsty na pokálenou dlažbu v ankhanské uličce, když vtom mu na tvář padl stín a probudil ho.

Nyní se opřel čelem o polymer gelového pytle, zahřátý tvrdými údery, a ovinul ho pažemi jako vyčerpaný boxer, který bere protivníka do klinče, aby se udržel na nohou. Vzpomínka se do něj už zahryzla. Třásla s ním jako teriér s krysou, pokoušela se mu prudkým šhubáním přelomit páteř.

Ta špinavá ulička a stín na jeho tváři... Otevřel oči a nad sebou spatřil lidskou siluetu uprostřed zářící aureoly.

Shanna, oněmělá hrůzou, zaclonila celý jeho svět.

Byla v Ankhaně na svém vlastním Dobrodružství, které s tím jeho nijak nesouviselo; jako Pallas Rilová. Před válkou o nástupnictví byla Ankhana populárním prostředím. Pozdvižení v paláci, křik stráží propadajících panice, vřeštění trubek a mohutná, zoufalá štvance ulicemi Starého Města vábily Herce jako mouchy ke tři dny staré mrtvole. Všichni doufali, že by to mohlo jejich druhořadým Dobrodružstvím dodat trochu vzrušení. Ze stovek mužů a žen v Ankhaně, kteří jej toho rána hledali, pouze Shanna odbočila úzkým průchodem do zapáchajících stínů slepé uličky, kde ležel s Toa-Phelathonovou hlavou, kterou pořád ještě držel za slepenec zkrvavených vlasů v pěsti.

Pouze Shanna si k němu přiklekla, položila si ho do klína, hladila ho po vlasech, zatímco se z jeho světa vytrácelo světlo.

Svoji byli necelý rok.

Bývalo by pro něj bylo lepší, kdyby ten den skutečně zemřel. Místo toho konečně schválili nouzový přesun, téměř na poslední chvíli. Oba je to přeneslo do reality mnohem studenější než osamělá smrt v zasviněné uličce.

Zpátky na Zemi – a k sobě navzájem.

Když se s ní seznámil, když se jí dvořil, dokonce když si ji bral za ženu, Shanna stále věřila, že Caine je pouhá přetvářka. Věřila, že v hloubi duše, nejniternějším nitru, je Hari dobrý a slušný člověk. Věřila, že nikdo v něm nevidí to co ona, až do toho rána, kdy klečela v Ankhaně s jeho hlavou na klíně.

Jakmile k němu stočila pohled a spatřila starcovu hlavu na dlažbě jako odhozený míč, rozedrané cáry krku pod krvavými zbytky oka, konečně pojala podezření, že se v něm mýlila a svět měl pravdu.

Nebyl to konec jejich manželství, kdepak: to by bylo příliš snadné. Ani jeden z nich neměl ve zvyku házet ručník do ringu. Drželi se jeden druhého jako v posledním tažení, hádali se, udobřovali a zase hádali, oba se do sebe za každou cenu navázeli. Jako obvykle nakonec právě Shanna udělala to, co je správné, moudré, pragmatické: odřízla se od něj.

A když odešla, vzala s sebou všechno, co bylo s jeho životem v pořádku.

Odstřčil se od gelového pytle, otočil se na patě a nabral ho bočním kopem, až se pytel prohnul jako auto kolem mostního pilíře. Popadl ho rukama a zkusil ho strhnout ze závěsných šňůr; tloukl do něj pěstmi a hranami rukou, lokty a koleny, předloktími a holeněmi, špičkami nohou, patami i čelem. Ale ať bušil sebetvrději, ať se namáhal sebedéle, hněvu se ani nedotkl. Takhle na něj nemůže. A hněv je jediným štítem před bolestí.

Konečně přestal a ztěžka oddechoval. Tohle mu nepomůže. Věděl, co potřebuje.

Potřebuje se vrátit na Mimosvět.

Potřebuje být Cainem.

Potřebuje – konečně, nevyhnutelně – někomu *ublížit*.

A jako vždycky, když neměl žádný lepší cíl, obrátil se proti sobě.

„Abbey: zavolej Shanně,“ poručil. „Jen audio výstup.“

Na nástěnné obrazovce se rozzářila její tvář. Měkké hnědozelené tóny jejích očí se do něj zabodly jako nůž.

Samozřejmě to byla její schránka na zprávy; hovory osobně nepřijímala o nic častěji než on sám.

„Zdravím,“ řekl její obraz zvesela, s upřímnou srdečností, jako by volajícího ráda viděla. „Jsem Pallas Rilová, čarodějka-dobrodružka. Taky jsem Shanna Leightonová, Herečka.“

Shanna Leightonová Michaelsonová, opravil ji v duchu Hari.

„Pokud máte vzkaz pro kterékoli moje já, začněte mluvit.“

V ústech jako by měl náhle popel. Nemohl se vynadávat na jemnou křivku jejího krku, tvar její brady, husté kudrlinky nakrátko ostříhaných vlasů. Při vzpomínce na jejich hebkost mu zaškubalo v prstech. Kdyby teď zavřel oči, dokázal by po paměti doplnit každou částičku jejího těla, i tu nejslabší pihu.

Já se změním, sdělil jejímu digitalizovanému obrazu, stále jen v duchu; věděl, že je to beznadějně. Možná by mu pomohla sehrát šarádu, že se k sobě vrátili, jenom na pár dní, dokud nebude Vilo spokojený. Třeba jí na něm pořád záleží natolik, že by to pro něj udělala, ale on se nemohl přimět k tomu, aby ji o to požádal.

Kdyby ho odmítla, příliš by to bolelo; a kdyby souhlasila, bolelo by to ještě víc.

Nejednou prohlašovala, že ji jejich rozchod drásá. Nevěděl, jestli je to pravda; netušil, jestli ji to pořád bolí tolik jako jeho. Doufal, že ne.

A teď tu stál a mravenčení v rukou a přerývaný tlukot v prsou mu prozrazovaly, že na tohle dlouho čekal. Jen vyhlížel záminku.

Díky Vilovu nátlaku jí mohl povědět něco, čím zaobalí nevyřčenou pravdu: nehledě na to, jak moc se snaží předstírat opak, neuplyne jediná hodina, kdy by po ní netesknul. Nevěděl, co říct, jak to podat, aby to nevyznělo moc odtaziťe, ve smyslu: *Tvůj Patron a moje Patronka se rozhodli, že bychom měli být spolu.*

Ale něco říct musel. Odkášlal si. „É, Shanno, tady Hari, chtěl jsem –“

„Okamžik,“ skočil mu do toho její obraz a plynule se změnil v nový záběr Shanny, tentokrát v sytě modrém a ocelově šedém kostýmu pro Mimosvět, tom, který nosila jako Pallas Rilová. „Blahopřeji! Mám vás v adresáři Pro přátele.“

Pro přátele? pomyslel si. Tohle teď jsme?

„Jelikož jste v adresáři Pro přátele, mohu vám povědět, že v současné chvíli jsem na Dobrodružství a předpokládám, že se vrátím večer 18. listopadu. Nečekejte, že se vám ozvu dříve, a nebudete zklamáni.“

Hari poraženecky svěsil ramena. Úplně na to zapomněl; dnešní lavina vzpomínek to dočista pohřbila. Před týdnem se vydala do Mimosvěta, zahájila nejčerstvější pokračování svého mnohadílného Dobrodružství. Zrušil hovor unaveným plácnutím do knoflíku na stěně. Není na Zemi. Není ani ve stejném vesmíru.

Můj život, pomyslel si, je krátký skok do hlubokých sraček.

o samotě ve svém prázdném domě, a teď nedokázal rozklížit oči a nechápal, co má ten jekot znamenat. Mnul si oči, dokud se víčka nerozlepila s tupou trhavou bolestí, která mu vzadu v hrdle vyvolala pachutí krve. Oslepující sluneční světlo, valící se oknem ložnice, mu hrozilo rozpoltit lebku.

Kolik je kurva hodin? Poledne?

„Abbey,“ zaskřehotal chraptivě. „Polarizátory. Soumrak.“

„Prosím, přeformuluj pokyn, Hari.“

Odkašlal si a vyplivl hlenovitý chrchel do likvikoše pod nočním stolem. „Abbey: polarizuj okna. Soumrak.“

Když pokoj kolem něj zvolna potemněl, Hari zvýšil hlas, aby se přes ten vrískot slyšel. „Abbey: dotaz. Co je to kurva za randál?“

„Prosím, přefor–“

„No jo, pořád. Abbey: vymaž slovo kurva. Zkus to znovu.“

„Ten hluk je tvůj prioritní alarm, Hari. Avizuje hovor se stupněm důležitosti *Mimořádně naléhavé*.“

„Abbey: dotaz. Který je to kód?“

„Kód s označením *Pojebanej král zasranýho Studia*, Hari.“

„Sakra.“ Vytrásl si z hlavy pavučiny. *Pojebanej král zasranýho Studia* bylo označení, které přidělil komunikačnímu kódu Gaylea Kellera, osobního asistenta Artura Kollberga, předsedy sanfranciského Studia. Nevěstilo to nic dobrého. „Abbey: pouze audio. Vezmi to.“

Ječení ustalo, jako když utne, a nahradilo ho blahodárné ticho. „Tady Hari,“ promluvil. „Copak, Gayle?“

„Baviči Michaelsoni?“ Znělo to nejistě; Kollbergův sekretář byl podobně jako většina lidí trochu nesvůj, když hovořil s někým, koho neviděl. „Ech, Správce Kollberg si přeje, abyste se neprodleně dostavil do jeho kanceláře, Baviči.“

„Do jeho kanceláře?“ opakoval připitoměle Hari. Předseda Kollberg se ve své kanceláři nikdy s nikým nescházel.

Hari v ní nebyl deset let. „O co jde? Moje další Dobrodružství se plánuje až na začátek roku.“

„Já, ech, vlastně nevím, Baviči. Správce mi to neřekl. Jen mi uložil, abych vám – pokud se na to budete ptát – vyřídil, že se to týká vaší ženy.“

„Mojí ženy?“ *Co se mojí ženy netýká?* pomyslel si kysele, ale to z něj mluvila kocovina. „Jak to? Stalo se něco?“ Srdce mu ztěžka zatepalo, jednou jedenkrát, a pak se rozbušilo rychleji. „Je v pořádku? Co se stalo?“

„Já vážně nevím, Baviči Michaelson. Mám vám jenom vyřídít –“

„No jo, no jo,“ odsekl Hari. Shodil nohy z postele a postavil se, kocovina byla rázem ta tam. Jak rychle by se dokázal osprchovat a obléknout? Ne, do hajzlu se sprchováním; na to nemá čas. Vyčistit si zuby? Sejít se s předsedou s dechem páchnoucím po zvětralé skotské? *Seber se, krucinál.* „Už letím. Řekni mu, že jsem tam za půl hodiny. Řekni mu... prostě mu řekni, že už letím.“

DEN PRVNÍ

„Hele, já nejsem jediný, kdo zabíjí lidi.“

„Nikdo netvrdí, že jsi jediný, Hari. O to nejde.“

„Já ti povím, o co jde. Jde o to, že takhle se ze mě stala hvězda. Jde o to, že takhle vydělávám na tenhle dům, na auta, na stůl u Pour L'Oeil. Takhle za to všechno platím!“

„Neplatíš za to ty, Hari, ale Toa-Phelathon. Jeho žena. Jeho dcery. Tisíce manželek, manželů, rodičů, dětí. To oni za to platí.“

„Jmenuje se, ech, Ma’elKoth,“ prohlásil Správce Kollberg. Olízl si tlusté bezbarvé rty a pokračoval: „Máme, ech, za to, že je to pseudonym.“

Hari stál strnule před masivním stolem předsedy. V soukromí své hlavy zavrčel: *Jasně že je to pseudonym, ty pakoni*. Nahlas řekl: „Slovo *elKoth* v paqlštině znamená ‚obrovský‘ nebo ‚bezmezny‘ a předpona *Ma* vyjadřuje první osobu slovesa ‚být‘. Není to jméno, je to chvástání.“ *A kdybys nebyl zkurvenej idiot, tak bys to věděl.*

Nic z toho komentáře se mu nepromítlo do tváře; díky mnohaleté praxi zachoval pozorný, neutrální výraz.

Široký hranatý opakovací displej Sony za předsedovým stolem promítal záběr, který zhruba odpovídal tomu, co by bylo vidět za oknem – podzimní slunce sklánějící se k zálivu –, kdyby se tato kancelář nenacházela hluboko v podzemí pod komplexem Studia.

Tato osobní pracovna byla svatyní, kam zavítal jen málokdo. Dokonce i Hari – superhvězda San Franciska, která pravidelně figurovala v žebříčku deseti celosvětově nejvýdělečnějších Herců Studia – se sem za jedenáct let Kollbergova dosavadního předsednictví zatím podíval jen jednou. Byla malá, se zakřivenými stěnami i stropem, bez ostrých rohů; klimatizace zde udržovala téměř takové sucho a chládek, že se Kollberg skoro nepotil – ale ne tak docela.

Předseda sanfranciského Studia byl nevysoký a nemotorný, ani ne tak tlustý, jako spíš měkký a zavalitý. Přes temeno podobané jizvami po neúspěšných transplantacích se mu táhly prameny světla šedých vlasů a vodnaté oči obklopovaly záhyby kůže s barvou a konzistencí zkaženého chlebového těsta.

Jednou už Hari takovou pokožku viděl i jinde, to když Caine osvobozoval lidské otroky jakéhosi kmene ogrillů v Zubech bohů. Ogrillové je chovali jako dobytek, ve svém zapáchajícím podzemním doupěti; byli tam dospívající kluci, kteří v životě neviděli slunce – a byli vykleštění, aby jejich maso zůstalo co nejšťavnatější a nejlahodnější. Jejich kůže opravdu vypadala zrovna jako Kollbergova.

Hari na to radši moc nemyslel, jinak by se nejspíš viditelně otrásl.

Kollbergova hvězda vystoupala spolu s Caineovou; postavil se za Hariho, když Hari přišel s návrhem Dobrodružství, které se později proslavilo pod názvem *Poslední bitva v Ceraenu*. Byl to Caineův první velký hit, i Kollbergův – s *Poslední bitvou* Caine pronikl do první desítky a Kollberg byl předsedou, který ho tam vytáhl. Díky Kollbergovu takřka nadpřirozenému citu pro rozmary veřejného vkusu se následně San Francisco vyšvihlo do svého současného prominentního postavení ve světovém měřítku; obecně byl považován za budoucího nástupce Byznysmena Westfielda Turnera, prezidenta a generálního ředitele Studia. Kromě samotného Hariho vděčil Caine za svůj úspěch především Kollbergovi.

Hari jím pohrdal s takovou osobní záští, jakou většina lidí chová ke švábům ve snídaňových cereáliích.

Kollberg mezitím žvanil o tom „Ma’elKothovi“, který sám sebe označoval za ankhanského císaře. „Tomuhle bys měl aspoň trochu věnovat pozornost, Michaelsoně,“ říkal právě Kollberg. „Koneckonců, na trůn jsi ho dosadil právě ty.“

To byl celý Kollberg: ten slizký parchant byl schopný hodinu řečnit, než se dostane ke skutečnému důvodu, proč si Hariho zavolal. Cestou dovnitř Hari vyzkoušel obvyklou šeptandu mezi nižšími kastami, jakoby nic se vyptával vrátných, bezpečáků, sekretárek – dokonce i toho samolibého červa Gaylea Kellera. O Shanně nikdo nic nevěděl; ať se stalo cokoli, poklička Studia držela jako přibi-

tá. Kollberg se o ní ještě ani nezmínil. Dlaně Hariho pálily sebevražednou touhou prostě to z něj vymlátit.

„Za prvé,“ řekl napjatě, „já jsem Ma’elKotha na trůn nedosadil. To udělal on sám.“

„Po tom, cos zavraždil jeho předchůdce.“

Hari pokrčil rameny; toho tématu už měl pro tenhle týden po krk. „A za druhé, já už vraždy nedělám.“

Kollberg zamrkal. „Pardon?“

„Já. Už. Vraždy. Nedělám.“ Hari každé slovo artikuloval zřetelně a pomalu. Bruslil na tenkém ledě troufalosti vůči vyšší kastě. „Šel bych jen do přímočarých Dobrodružství, jako byl *Ústup z Boedeckenu*.“

Tlusté rty se semkly. „Tuhle vraždu uděláš.“

„Chcete se vsadit, Správce?“

Kollbergovo uchechtnutí bylo stejně vlhké jako jeho vodnaté oči. „Tento Ma’elKoth je dosti, ech, působivý. Vojenský čaroděj, vynikající generál. Tady, podívej se na tohle.“

Opakovací displej za jeho stolem blikl a ukázal počítačově stabilizovaný pohled očima jakéhosi anonymního Herce. Hari tu scénu poznával: byla to řečnická plošina z travertinu, ve výšce třetího poschodí na kolmé stěně Prorithunova chrámu, a v prudkém žlutém světle ankhan-ského slunce přímo zářila. Herec, který to odvyšilal, stál zády k fontáně – soudě podle jeho úhlu se prakticky opíral o Toa-Phelathonovu sochu – a ze spodního okraje záběru bylo znát, že Dvůr bohů se zaplnil lidmi všemožného vzezření, namačkanými tělo na tělo.

Muž stojící na plošině a promlouvající k davu měl po boku palácové rytíře, kteří vedle něj vypadali jako trpaslíci; vysoký byl jako jejich krvavě rudé halapartny. Zuřivě máchal pěstí, která by mohla drtit uhlí na diamanty.

Na sobě měl jakousi zbroj blyštící se černou obsidiánovou poloprůsvitností a z plecí mu splýval běloskvoucí plášť rozvinutý za zády jako orlí křídla. Po ramenou se mu rozlévaly kadeře barvy sukovitého javoru, vlnily se v jakémsi imaginárním vánku. Vousy protkané ocelově šedými

pruhy a lesknoucí se olejem lemovaly tvář s širokým čelem a jasnýma očima; tvář plnou nepochybné upřímnosti a průzračné ušlechtilosti.

Obraz byl beze zvuku, ale Hari přesto nedokázal odvrátit zrak. Když se Ma'elKothovo čelo zamračilo, jako by se zamračila i sama obloha; když s láskou pohlédl na své poddané, jeho tvář jim přinášela světlo jako první jarní rozbřesk.

Došlo mu, že tam někdo nenápadně manipuluje se slunečním světlem. Dobrý iluzionista by to dokázal, dokonce i v takovémhle rozsahu. Ale aby to vypadalo až tak přirozeně –

Hari zasupěl; navzdory jeho vůli to na něj udělalo dojem. „Je vážně dobrý.“

„To tedy ano,“ přitakal Kollberg. „Dobrý skutečně je. A také je, ech, poněkud děsivě geniální.“

„Neříkejte.“

„Zdá se, nu...“ Kollberg si odkašlal do dlaně. „Zdá se, že nezávisle vynalezl policejní stát.“

„To se má,“ zamumlal nepřítomně Hari s očima pořád ještě upřenýma na Ma'elKotha. V minulosti už ho jednou nebo dvakrát zahlédl, při slavnostních průvodech po vítězném tažení, které ukončilo válku na pláních, ale ještě nikdy ho neviděl v akci. Jenže teď mu na něm bylo něco neurčitě povědomého; na tom, jak se pohyboval, jak gestikuloval. Nedopřeje mu to klidu, dokud na to nepřijde. Nenechavý prst šťourající v koutku jeho vědomí.

Kde jenom tyhle manýry viděl?

„... *vnitřního* nepřítele,“ vykládal Kollberg. „Nacisti měli Židy, komunisti používali ‚kontrarevolucionáře‘, my máme virus HRVP. Ma'elKoth kápl na dosti, ech, originálního vnitřního nepřítele. Když potřebuje záminku k likvidaci politických nepřátel, tak je, ech, no, prostě je obviní, že patří k takzvaným *Aktirům*.“

Slovo *Aktir* mělo v západořeči množství hanlivých významů: šílený, zlý, vražedný, případně cizák, požírač dětí a bezpočet dalších variací na podobné téma. *Aktirové* jsou zlí démoni, kteří na sebe berou podobu mužů a žen,

aby podvodem získali důvěru poctivých lidí a mohli pak s bezuzdným šílenstvím znásilňovat, krást a vraždit. Pokud jsou skoleni, zmizí v záblesku třpytivých barev.

Ten výraz byl jazykovou výpůjčkou z angličtiny, pocházel ze slova Actor čili Herec. První Herci, kteří se na Mimosvět přesouvali v hrubějším, přímějším studiovém stylu před třiceti lety, zanechali v tamní kultuře trvalou stopu.

„Hon na čarodějnice.“

„*Aktir-tokar*,“ opravil ho Kollberg. „Hon na Herce.“

„To není špatné,“ řekl Hari. Sáhl si na místo na lebce těsně nad a současně před levým uchem – tam, kde se nacházelo řečové centrum jeho mozku. „Dokázat svou nevinu můžete jedinečně tak, že jim dovolíte, aby se vám hrabali v mozku, dokud nedojdou k závěru, že tam nemáte psychikom. Ale tou dobou už bude stejně po vás. Když potom vaše mrtvola nevypadne z fáze, asi se vám prostě omluví.“ Pokrčil rameny. „Nic nového. Studio vydalo pár oběžníků k aktualizovaným ankhanským protokolům. Přesto ho pro vás nezabiju.“

„Michaelson... Hari, pochop to, prosím tě. Nejenže se mu podařilo chytit několik Herců – nikoho kdovíjak úspěšného, aspoň zatím ještě ne –, on navíc používá *Aktir-tokar* skutečně dosti cynickým způsobem, k likvidaci politických oponentů, lidí, u kterých moc dobře ví, že jsou naprosto... ech, *nevinní*.“

„Mluvíte s nesprávným Michaelsonem,“ konstatoval Hari. „Obraťte se na moji manželku.“

Kollberg si přiložil buclatý prst ke rtům. „No, ech, tvoje *manželka*... hmm, coby Pallas Rilová už se o ten problém začala jaksí zajímat.“

Když její jméno konečně vyšlo z Kollbergových úst, jako by Harimu někdo zapíchl zezadu do krku jehlu. „Jo, slyšel jsem,“ odpověděl potichu skrz zuby. „Zase si hraje na Červeného bedrníka.“

„Mám pocit, Hari, že je třeba, abych se vyjádřil zcela zřetelně. Tady ve Studiu musíme zohledňovat dlouhodobou perspektivu. Tenhle *Aktir-tokar* se brzy přežene a v Ankhanské

říši bude pro Herce zase bezpečno. Až *moc* bezpečno, jestli víš, jak to myslím. Pokud by se říše doopravdy zorganizovala, rozhodně by dokázala potlačit ogrilly a lidské bandity, pozabíjet draky, trolly a gryfy, nejspíš i elfy, trpaslíky a všechno ostatní, díky čemu jsou Dobrodružství tak zábavná. Chápeš? Jestli Ma'elKoth dosáhne svého, říše pro naše publikum ztratí veškeré kouzlo. Už teď je samotná Ankha jen o málo exotičtější než, řekněme, New York. Tento, ech, *trend* nesmí pokračovat. Systém Studií – a zvláště toto konkrétní Studio – pokládá Ankhanskou říši za příliš hodnotnou investici. Tento Ma'elKoth se naštěstí osobně chopil většiny mocenských otěží; dalo by se říct, že se jedná o klasický kult osobnosti. Pokud bude odstraněn, říše by se měla velice uspokojitvým způsobem balkanizovat.“

„Shanna to hodně prožívá. Proč neřeknete jí?“

„Ale jdi,“ zamumlal Kollberg. „Ona je ten typ, co zachraňuje nevinné; sám jsi to říkal. Dobře víš, že Pallas Rilová atentáty nedělá.“

„To ani Caine. Už ne.“

„Michaelson –“

„Jestli s tím máte problém,“ pronesl ztěžka Hari, „můžete to probrat s Byz'menem Vilem.“

Při zmínce o Hariho mocném Patronovi Kollberg ani nemrkl. Na gumovitých rtech mu dokonce zahrál slabý úsměv. „Věřím, že to nebude nutné.“

„Věřte si, čemu chcete, Správce,“ opáčil Hari. „A pořád jste mi nevysvětlil, jak to souvisí s mou ženou.“

„Skutečně?“ Zvedl se a spráskl ruce, s předstíraným povzdechem si promnul dlaně. „Tak to pojď radši se mnou.“

jednotvárnou šedí. Další poprvé, pomyslel si Hari, zatímco v sandálech šmajdal po vínovém kašmíru tlustého koberce.

Předsedovo simkřeslo bylo vyrobeno z ořešákového dřeva a kůzlečí kůže, vyplněno bodyformním gelem, a skýtalo tak větší pohodlí než mateřská náruč. Otočná ramena nabízela ohromující škálu občerstvení – od běluhy přes tousty po čepované šampaňské Roederer Cristal – pro příležitosti, kdy feed s Dobrodružstvím proudil na obrazovku, a nikoli do indukční přilby, která teď visela na opěradle jako kápě na elektrickém křesle.

Kollberg rozmáchlým gestem paže jako komorník pokynul Harimu k simkřeslu. „S toaletními přípojkami se nezdržuj; tahle kostka má jen dvanáct minut. A taky se, ech, obejdeme bez hypnotik. Předpokládám, že přímou indukci bez chemického tlumení asi vydržíš?“

Hari pokrčil rameny. „Už jsem to párkrát dělal.“

„Dobrá. Posad se, prosím.“

„Povíte mi, o co tady jde?“

„Tahle kostka za sebe, ech, mluví sama,“ prohlásil Kollberg. V koutcích úst mu zaškubalo, jako by se pokoušel potlačit úsměv. „Prosím,“ zopakoval a žádost to nebyla.

Když se Hari spustil do simkřesla, zmocnil se ho pocit, že se mu to jenom zdá. Nikdy předtím do předsedovy soukromé kóje ani nenahlédl, a teď si sedá do jeho osobního simkřesla. Bylo to stejné, jako by se soukal do Kollbergova spodního prádla.

Sáhl za hlavu pro přilbu a zjistil, že ta už se sune na místo. Oči mu překrylo hledí. Přes nos a ústa si upevnil regulátor a hluboce se nadechl neutrálního vzduchu bez chuti a zápachu, kterým ho přístroj zásoboval.

Přešel dlaněmi po područkách, zašmátral po seřizovacích spínačích, ale předsedovo simkřeslo už ten proces samo zahájilo. Za zavřenými víčky se mu rozzářilo světlo, to indukční přilba stimulovala zrakové centrum jeho mozku; nezřetelné šmouhy ve světle se pomalu měnily v jednoduché tvary: linky, čtverce, kruhy, postupně získávaly

hloubku a ostrost, jak zpětnovazební obvody v přilbě monitorovaly proudění jeho mozkové činnosti a upravovaly induktory na míru jeho osobním charakteristikám.

Podobně i prosté vyzvánění, které se mu tiše rozeznělo v uších, zesílilo v harmonické tóny a z nich se zvolna vylouppla Bachova skladba *Ježíš zůstává mou radostí*. Melodie se rozvíjela do chvějivých akordů, přibírala další nástroje a hlasy, přecházela v chorál Beethovenovy *Deváté*; před očima měl výhled z vrcholku Copper Mountain ve Skalistých horách na sklonku léta. Na kůži cítil chladivý vánek, vnímal hrubou strukturu konopného lana smotaného na rameni i to, jak ho tlačí boty, do chřípí mu pronikala vůně droboučkého žlutého a bílého kvítí a slabé pižmo svišťů, žijících v doupatech na hoře.

Současně si byl vědom kinestezie, kterou mu Kollbergovo simkřeslo navozovalo. Spolu s přizpůsobením indukčního feedu by mu běžné křeslo pouštělo do krevního oběhu chemické supresory, hypnotické látky, které by utlumily jeho vnímání sebe sama a otevřely jeho mysl čistému prožívání, nefiltrovanému jeho vlastním vědomím. Předsedovo křeslo nebylo přísunem hypnotik vybaveno; nemohl si dovolit ten přepych stát se někým jiným natolik, aby zapomněl na vlastní povinnosti.

Skalisté hory se pomalu proluly s jakousi scénou, která už byla v plném proudu.

Napřed se dostavil zrak, místnost zalitá slunečním světlem, teplejším a žlutějším než na Zemi. Hrubé vlněné přikrývky na slavnících, ze kterých doslova trčí sláma, a na nich se choulí muž a žena, pevně se drží jeden druhého, a vedle nich dvě malé holčičky. Všichni čtyři mají na sobě cosi, co připomíná včelařské kukly z jakéhosi matně se lesknoucího kovu.

Následovaly pachy a zvuky; smrad koňského trusu pečícího se venku na slunci, zpocených těl pod zbrojí, křik honáků dobytka v ucpaných ulicích a šplouchání nedaleké vody, hlasy –

„... proč? Já to nechápu, žádné zrady jsem se nedopustil,“ říkal ten muž v západořeči, dominantním jazyce Ankhanské říše. „Vždyť vidíš, jak jsme vyděšení.“

Simkřeslo bylo napojeno na centrální počítač Studia, na kterém běžel překládací protokol UI, takže význam slov proudil k divákovi v angličtině. Hari to nepotřeboval; plynne mluvil nejen západořečí, ale též paqulštinou, lipkanštinou a hrstkou několika dalších jazyků. Překlad UI se od jeho automatického chápání lišil jen málo, ale dost na to, aby soustavně narušoval jeho pozornost.

Zaťal zuby a soustředil se na kinestetiku Herce, se kterým se vezl.

Štíhlé tělo, nikoli svalnaté, ale v dobré kondici; na trupu zbroj z lehké, pružné kůže, k tomu plášť, chrániče předloktí a vysoké boty; dokonalé a neustálé povědomí o poloze celého těla, jako u tanečnic nebo akrobatů. Zbroj neměla kryt na penis, vlastně ho ani nepotřebovala, jelikož zcela chybělo i mužské instinktivní a trvalé vnímání vnějších genitálií.

Je to žena, prolétlo Harimu hlavou, právě když si uvědomil tlak na svých/jejích nadrech, pevně spoutaných zbrojí.

A pak do sebe všechno zapadlo: vědomí precizní křivky od prsou k bokům, drobné pohození hlavou, které jí odhrnulo vlasy z očí, nezaměnitelné, jakoby krouživé pokrčení ramen. Věděl to dřív, než promluvila, než uslyšel jejíma vlastníma ušima její hlas.

„Strach máme všichni. Ale přísahám, že vás dokážeme zachránit, pokud nám s tím pomůžeš.“

Byla to Shanna.

„Samozřejmě že pomůžu,“ odsekne. „Myslíš, že stojím o to, aby mou ženu a dcery předhodili Ocelotům?“ Jeho žena sebou trhne; dívky

nikoli, nejspíš ale nejsou dost velké, aby chápaly, co to znamená.

„Vůbec ne,“ obdařím ho svým nejlepším úsměvem. Zabírá to; jeho tvář trochu roztaje. „Konnosi, nemusíš mi vysvětlovat nic, co nechceš. Jen mi vrtá hlavou, jak ses dostal takhle daleko. Obvinili tě před čtyřmi dny; jak ses vyhnul zajetí? Cokoli, o co se teď se mnou podělíš, by mohlo zachránit ostatní. Rozumíš?“

Složím nohy pod sebe a posadím se na rozpraskanou podlahu. Konnos vrhne nervózní pohled na další postavy v místnosti a já k nim také zalétnu očima. „Věříš mi – věříš mi dost na to, abys pro mě poslal, a já věřím těmto mužům. Dvojčata –“ statní, zlatovlasí mladíci, k nerozeznání jeden od druhého, s očima mnohem staršíma než jejich obličej, si lhostejně brousí vzájemně zaměnitelné široké meče, „– uprchla z gladiátorských kobek; císařské nemají v lásce, to mi věř. Tadyhle Talann –“ žena usazená na zemi, s nohama v poloze lotosového květu, vypracovanými svaly pod volnou lněnou tunikou a kamašemi, maniakálním leskem ve fialových očích pod bujnou čupřinou platinově zbarvených vlasů, „– na její hlavu je vypsaná odměna sto dukátů. A pokud jde o Lamoraka tamhle u okna... no, o něm už jsi nejspíš slyšel.“

Lamorak? pomyslel si Hari s ne zrovna příjemným bodnutím překvapení. Lamorak byl Herec. Do hajzlu! Já věděl, že Karl a Shanna jsou přátelé, ale... kristepane. Jak hluboko to sahá?

Lamorak si pod vousy zamumlá jakési krátké zaklínadlo. Ucítím tah jeho magiky, když vtom mu z dlaně vyskočí plamínek; pozvedne ho k cigaretě z rithového listí, která mu trčí ze rtů, a místností se brzy line ostrý pach doutnajících bylin. **Předvádí se,** komentuje to Shannin subvokální monolog. **Dobře ví, že by tu neměl dělat kouzla, ani maličká, jaká nejspíš za těmito čtyřmi stěnami nikdo neucítí.**

Monolog – drobné pohyby jazyku a hrdla, které překládací protokol převádí na jakési kvazimentální průvodní

slovo – by za běžných okolností zmizel za clonou hypnotických látek, proudících do krevního řečiště prvorokařů, takže by se nedal rozlišit od skutečných myšlenek. Bez hypnotik rozptyloval Hariho skoro tolik jako nedokonalý překlad UI ze západořeči do angličtiny. Pallasin – Shannin – hlas mu neustále šeptal v uších. Hari se zavrtěl v křesle, zaskřípal zuby a připomenul si, že tahle kostka má jen dvanáct minut. Po tak krátkou dobu vydrží cokoli.

Lamorak mrkne a otočí se zpátky k oknu, zase sleduje ulici s dlaní na jedenapůlručním, kůží ovinutém jílcí svého meče Kosallu. Sluneční paprsky podsvěcují jeho dokonalý profil zlatou svatozáří a jako obvykle se na něj nedokážu zlobit; s jistým úsilím obrátím pozornost zpět ke Konnosovi.

„Politika mě nezajímá,“ prohlásí Konnos a poodhrne si kovovou síť na tváři, aby si mohl hřbetem ruky otřít ústa. „Nikdy mě nezajímala. Jsem vědec, nic víc. Odjakživa zkoumám fundamentální podstatu magiky – podstatu světa, protože to je přece totéž. Tahle síť? Stříbrná, chápeš? Stříbro je téměř dokonalý vodič magických sil – zlato by bylo lepší, ale já jsem jen chudý výzkumník; veškeré zlato, které zabloudí do mojí kapsy, jde na obživu mé rodiny. Ale skoro všechny nabitě amulety, létající jehly, kyvadélka – a rozličné další pátrací předměty, rozumíš – detekují charakteristický vzor esence vyzařující z jejich cílů: přesně tu Schránku, o které vy adeпти tak rádi mluvíte. Ty předměty jsou ostatně nabitě kontaktem s našimi domovy nebo osobními věcmi, které rezonují s naším jedinečným vzorem. Tahle stříbrná síť obrací naši esenci zpátky dovnitř, takže pro předměty toho druhu jsme prakticky neviditelní, a taky slouží jako obdivuhodná ochrana proti vnějším vnuknutím. Pokud bychom dokázali takovou síť napojit na zdroj Toku, třeba na kus gryfínu, dokonce bychom mohli...“

Žvaní dál, jeho slova však překrývá můj obdiv nad elegancí jeho obrany. **On vynalezl obdobu Faradayovy klece; to znamená, že prováděl základní výzkum na způsob*

*vědeckých metod. Domorodci nemají být schopni nahlížet pod magický povrch viditelných účinků. Naši sociální vědci celé roky tvrdí, že působení magiky otupuje „smysl pro vědu“. Podle téhle teorie by měl Konnos přemýšlet leda tak o blokování jednoho kouzla jiným kouzlem, místo aby využíval obecného principu za celým jedním odvětvím magiky. Hm. Udělal na mě dojem. A pár takových stříbrných sítí si seženu taky.**

„... bez gryfínu by proti soustředěnému úsilí mocného thaumaturga samozřejmě nebyly nic platné,“ pokračuje Konnos, „ale pro ten případ mám tady toho kamarádíčka.“ Poklepe na leštěné slonovinové pouzdro na svitky, které mu vykukuje z váčku za pasem. „Sepsal jsem to sám; říkám tomu Věčné zapomnění. Jedná se o nejmocnější nedetekční zaklínadlo, které kdy kdo vymyslel, ale používat by se mělo jen v nejvyšší nouzi –“

„Doufejme, že ho nebudeš potřebovat,“ skočím mu do řeči. Na další zdoluhavé vysvětlování už nemáme čas. „Teď tě musím požádat, aby sis tu síť sundal z hlavy. Jen na chvíli,“ dodám honem, když vyjekne na protest. „Královské oči k nám čas od času posílají špiony –“

„Já nejsem špion! Copak by s sebou špion bral do nebezpečí ženu a děti?“

„Ne, ne, ne. Ty mi nerozumíš. Já vím, že jsi dobrý a poctivý člověk,“ lžu velkoryse. „O to nejde. Jsou však způsoby, jak člověka očarovat, aby proti své vůli zradil sám sebe, nebo na něj nasadit kouzlo, které pátračům odhalí místo úkrytu. Musím tě teď prohlédnout, ujistit se, že na tebe nikdo nic takového bez tvého vědomí nevložil. Ostatní, kteří jsou pronásledováni stejně jako ty, také čekají tam, kam tě vezmu, na místě, které jsem zabezpečila proti všem druhům vyhledávací magiky. Když tě chci prohlédnout, chráním tím jednak je, jednak i nás samotné.“

Konnos se podívá na svou ženu, ta mu pohled s obavami oplatí, ale než jeden nebo druhý stačí promluvit, od okna se ozve Lamorak: „Problém.“

Vmžiku jsem u něj; za sebou slyším slabé šustění, jak se zvednou Talann a Dvojčata a nachystají se.

Prosluněná ulice za oknem vypadá naprosto normálně, mačkají se v ní zchátralé bytové domy, v jejím středu ještě vysychá bahno po předvčerejším dešti. Chodců je tam pomálu, jezdců ještě méně; dělníci spěchají po hniјících dřevěných chodnících za prací do Průmyslového parku na konci třídy Ničemů.

Svráštím čelo; co je s tím výjevem v nepořádku? Už se chci zeptat Lamoraka, co tam vidí, když vtom mi dojde, že ho znepokojuje právě to, co *nevidí*: naše hlídky jsou ty tam.

Ústí uličky o pár domů dál, kde by se měl válet ospalý ožrala, zeje prázdnotou; terasu, kde by se měl slunit malomocný v rozpadajících se hadrech, teď zdobí vlhce se lesknoucí stříkanec krve.

Srdce mi vynechá úder. To je zlé.

„Jak?“ vypravím ze sebe otupěle. „Jak je to možné? Jak to, že se dostali tak *blízko*?“

Netřeba říkat, co jsou zač; oba víme, že jsou to Oceloti.

Lamorak zakrouť hlavou a zamumlá: „Nějaké kouzlo, já nevím. Neviděl jsem ani prd.“

„Ale já měla cítit proud v Toku...“

„Věděli jsme, že se to jednou může stát,“ poznamená, uchopí mě za ramena a něžně mě k sobě obrátí. S tím svým báječným potutelným úsměvem se mi podívá do očí. „Když jsme tuhle práci brali, věděli jsme, že nakonec dojde i na nás. Třeba se mi je podaří odlákat. Dát ti šanci, abys Konnose a jeho rodinu dostala pryč odsud.“

„Lamoraku –“

„Mně to nerozmluvíš,“ dodá a zastaví má ústa svými rty.

Polibek bodnul Hariho jako nůž do koulí – nejen to, že se od něj Pallas nechala políbit, nejen to, že se jí to líbilo. Necítila překvapení, nedělala to jen zkusmo, a nebylo to zdaleka poprvé.

Hari měl najednou v hlavě pusto a prázdno. *Lamorak mi píchá manželku*, pomyslel si.

Shannino publikum – všichni její prvorukaři, každý člověk, který si kdy půjčí kostku s nahrávkou pro druhorukaře – ti všichni to budou vědět. Všichni to s ní prožijí.

Harimu doutnalo srdce v hrudi.

Jemně ho od sebe odstrčím; jeho bezděčné, sebevražedné hrdinství mi vyráží dech, nejsem připravená zbytečně ho obětovat. Hrdinství si necháme jako poslední možnost. Otočím se k ostatním.

„Jsou to Oceloti,“ sdělím jim stroze. Konnos a jeho žena se přimknou jeden k druhému a jedna z holčiček se rozpláče; vidí, jak jsou její rodiče vyděšení, a nic víc vědět nepotřebuje. „Vyřadili naše hlídky. To znamená, že už nás obklíčili a chystají se nás sprovodit ze světa. Jestli má někdo nějaký skvělý nápad, tak sem s ním.“

Dvojčata si vymění navlas stejné zasmušilé pohledy a pokrčí rameny. Jeden z bratrů – nejspíš Dak, většinu mluvení obstarává on – prohlásí: „Tuhle místnost dokážeme udržet. Můžeme se tu před nimi opevnit, dokud proti nim nevytáhnou Poddaní Falše.“

Zavrtím hlavou. „Poddaní ještě nejsou připraveni vyjít na světlo. A bez našich hlídek se ani nedozvědí, že jsme tady. Talann?“

Protáhne se jako kočka a rychle si prokřupne klouby na jedné a pak i na druhé ruce. Oči jí planou nepříjemně povědomým ohněm. „Co by udělal Caine?“

Trhnu sebou. „Nepokládal by pitomé dotazy,“ vyjedu na ni.

Fanyinka Talann – je tady se mnou přinejmenším z poloviny právě proto, že by se jednou chtěla potkat s Cainem. Jeho stín mi pořád nějak zatemňuje život. Teď už vím, proč tu jiskru v jejích očích poznávám – takhle se vždycky tvářil Caine, když jsme byli zahrnání do kouta, když nám nit našich životů utíkala mezi prsty. Nikdy jsem ho neviděla šťastnějšího.

Na druhou stranu, já vím, co by Caine udělal: zaútočil by. Prorazil by jejich rojnici, někde ve stísněném prostoru, kde by nemohli použít kuše. Probil by se ven a utíkal jako

o život – ale to by pro Konnose a jeho rodinu znamenalo téměř jistou smrt, a kdybychom je chránili, zpomalovali by nás a nakonec bychom neochránili ani sebe. Pohlédnu na Lamoraka, na to, s jak vznešeným odhodláním ve tváři čeká na mou odpověď. Je jasné jako facka, že Caine by nepřinesl tak šlechetnou oběť, k jaké se nabídl Lamorak – ale Caine by tu vůbec nestál a nečekal na mé svolení.

Všichni se na mě dívají. Jednu prázdnou vteřinu si přeju, aby za mě to rozhodnutí udělal někdo jiný.

„Tak dobře,“ řeknu ztěžka. „Tuhle místnost budu bránit já s Dvojčaty. Lamoraku, ty se pustíš na východ.“

„Po střeších?“

Zavrtím hlavou. „Skrz bytové domy. Kosall se jimi proseká. Talann, ty běž na jih, do řeky. Pokud jeden nebo druhý vyváznete, zamiřte do Mosazného stadionu a vyřiďte –“

„Do háje,“ vydechne Lamorak. Zase už se dívá z okna. „Myslím, že... bohové, to je snad *Berne*.“

„Hrabě *Berne*?“ opakuje Talann s ohněm v očích. „Osobně?“

Natlačím se k Lamorakovi a podívám se stejným směrem jako on. Tamhle je, bezostyšně se opírá o zašedlou zeď naproti přes ulici a právě si zapaluje ručně ubalenou cigaretu.

Zamrazení zprostředkované nahrávkou, které při tom pohledu přeběhlo Pallas po zádech, zmizelo pod návallem vzteku, hrnouce se po Hariho vlastní páteři. *Berne*. Ruce se mu sbalily do křečovitých pěstí; zápěstím se bolestivě uhodil o jedno z otočných ramen simkřesla. *Berne, ty zasrane zákeřná, kdybys tam jen byl... Ach bohové! Bohové, proč tam nemůžu být?*

Ano, opravdu je to *Berne*; okamžitě ho poznávám. Nemá na sobě své hadry ze dvora, prostříhanou sametovou halenu s punčochami, které se díky němu vrátily do módy. Místo toho se navlékl do obnošeného, vyrudlého oděvu z tlusté šerky, kdysi šarlatového, nyní s flekatými, jahodově smetanovými odstíny napůl vyprané krve. Úzký, mírně zakřivený meč mu visí v pochvě z koženého opasku

širokého jako dlaň. Plochy jeho tváře jsou tak ostré, že by měly zářit na slunci jako kov, a jeho zubatý úsměv je teď tříští jako zrcadlo.

Sevě se mi srdce; znám ho až moc dobře. A co hůř: on zná mě.

Není to správné, neměla bych se tak cítit... ale právě teď si vážně přeju, aby tu byl Caine.

„Změna plánu,“ řeknu rychle a otočím se ke svým přátelům, ke tvářím životů, za něž nesu odpovědnost. „Lamoraku, ty a Talann vezmete Konnosovy –“ ukážu na jižní stěnu mrňavého bytu, „– tamtudy a dolů. Držte se mimo schodiště, mimo chodby. Já a Dvojčata vás budeme krýt.“

Lamorak ztuhne. „Pallas –“

„*Pohyb!*“

Na kratičkou vteřinu pořád ještě váhá, jeho oči zpívají baladu těm mým.

Pak vytáhne Kosall, napřed ho uchopí za záštitu a vysune ho z pochvy, teprve až potom uchopí jilec, čímž aktivuje jeho magiku. Zakouzlená čepel ožije, z jejího pisklavého bzučení mě brní zuby. Její hrany se chvějí jako horký vzduch nad chodníkem pečícím se na slunci a já cítím v proudech Toku její tah.

Lamorak si stoupne k jižní stěně a ve výšce hlavy do ní zarazí hrot Kosallu. Opře se do hrušky na jílci a Kosall hladce proklouzne prkny, jeho kvílení se ztlumí v pouhý hukot. Lamorak táhne čepel obloukem dolů, neřeže, jednoduše ji protlačuje dřevěnou stěnou, jako by byla z měkkého sýra. S tímto mečem se v případě potřeby dokáže prosekát bytovými domy až k řece; Kosall si poradí s kamenem, ale chce to čas.

Čas musím zajistit já.

Pod námi Berne pokyne rukou.

Z uliček se vyhrnou muži ve špinavě šedých kožených kazajkách a kamaších Ocelotů a pádí k naší budově.

Zhluboka se nadechnu, pak nechám vzduch splynout ze rtů a nadechnu se znovu; ruce mi samy od sebe kmitají

po oblečení, od kapsy k váčku, od pouzdra k tobolce, kontroluji všechny mé drahokamy s rytinami a pečlivě vytepané uzlíky z drahých kovů, mé hůlky a dráty, kousky skla a prášky po kapsách, a meditační technika pro zklidnění dechu zatím přesouvá můj pohled do duchazření.

Berneova Schránka – mihotavá aura životní síly, jež ho obklopuje – je v duchazření velká a oslepujivě jasná jako Schránka arcimága a já potlačuju vzrůstající se paniku, která by mě z duchazření vyhodila.

To není *možné*; Berne je válečník, nikoli adept, je to šermíř s výcvikem z Klášterů – *nemá žádnou magiku*. Nikdy ji neměl! Ale teď –

Teď skrz propletené stuhý pestrobarevného světla, které v mém duchazření znázorňují Tok, vidím další stuhu, snopec energie o větším průměru než obě moje pěsti dohromady. Nekrouť se ani nešmodrchá jako prameny surového Toku, jeho barva je čistý karmín rozžhavené oceli v kovářské výhni. Zalévá Berneovu Schránku a míří od něj rovně jako kopí k jihozápadu. Mizí v bytovém domě, pouhé cihly a dřevo však pro Tok neznamenají překážku a já vím, co se tím směrem nachází. Ta mohutná energie vyvěrá ze Starého Města, ostrova ve Velké Chambaygeně, který je srdcem Ankhany.

Pramení v paláci Colhari.

Ten čubčí syn využívá *přesměrovanou energii*. Co na tom, že je to nemožné – proudí jím moc toho šmejda *Ma'elKotha*! Tím se vysvětluje magický Plášť, který mu umožnil nepozorovaně zneškodnit naše hlídky, aniž bych cítila tah jeho kouzla; moc, která to kouzlo pohání, pramení míli odsud a vůbec nečerpá z místního Toku. Tohle všechno mi běží hlavou a já kvůli tomu málem přehlédnu, že Berne zvedá ruce k mému oknu.

Vrhnou se nazad, pryč od okna. Celá stěna vybuchne s tříštivým burácením a hukotem ohně. Sotva sebou hodím na podlahu a zakryju si oči před plameny, druhou rukou nahmatám v náprsní kapse miniaturní štít

z fazetového křemene. Ruka mě zabrní jeho magickým nábojem a duchazření mi ukáže síť zářících čar zakouzlených do jeho povrchu. Vpravím ten obraz do svého vědomí, představím si ho tak názorně, že přímo vidím, jak vyplňuje zející díru ve stěně.

Zubatou průrvou se valí sluneční světlo, její okraje olizují plameny; strop se prohýbá a praská, jelikož přišel o nosnou zeď, a na vrcholku budovy naproti přes ulici deset Ocelotů vystrčí natažené kuše přes okraj střechy a vystřelí na mě.

Jejich šípy hvízdnou přes ulici a zastaví se tam, kde bývala zeď. Chvějí se, jako by práskly do dřeva, ačkoli to jediné, co je drží ve vzduchu, je můj imaginární štít vyplňující díru. Čtyři Oceloti se zhoupnou na lanech ze střechy budovy – nádherně provedený manévř, který je má elegantně zanést skrz díru do bytu. Místo toho narazí do mého štítu, doslova se od něj odrazí. Jejich dopad pocítím zprostředkovaně i já, takže heknu, jako bych dostala pěstí do břicha.

Štít vypadá v duchazření jako deset centimetrů tlustá matrice zlaté síly; pro ně je to stěna polohmotného skla s texturou vulkanizované gumy. Opracovaným křemenem proudí Tok. Je v něm spousta moci, a dokud v hlavě udržím tu představu, udržím i štít. Oceloti visící na lanech před domem znovu kopnou do štítu, i tentokrát mě to zabolí.

Aspoň že Berne nemůže vypálit další z těch ohnivých střel, aniž by usmažil Oceloty. Zvednu se na nohy, nikam nespěchám; soustředím se na to, abych udržela štít.

Přes rameno, skrz oblouk, který vyřízl Lamorak do zdi, vidím, jak Talann spouští mladší dceru Konnosových do podobné díry v podlaze. Bojovnice zatne pěst dlaní k nám na znamení „jsme v pořádku“ a mávne na nás, ať jdeme za ní, načež zlehka seskočí do díry.

Dvojčata pomocí prken vyříznutých Lamorakem ze stěny zapřou dveře na chodbu – do podlahy zabodnou dýku, aby prkna nepodjela, a jejich horní okraje zaklíní pod kli-

ku. Oceloty to možná trochu zpomalí, ale ne víc než na pár vteřin. „No tak, pohyb pohyb *pohyb!*“ zařvu. Musím se z místnosti stáhnout, ustoupit vyříznutým otvorem a přesunout Štít od průrvy ve vnější zdi k Lamorakovu oblouku, protože nemůžu současně bránit průrvu i dveře.

Jakmile Dvojčata zarazí na místo poslední prkno, dveře i zeď kolem nich se rozlétnou na doutnající třísky a smetou je na druhou stranu místnosti. Byt se plní dusivým sírovým plynem a tou dírou – z chodby za ní – se do místnosti valí Oceloti.

S tasenými zbraněmi.

Kazajky, které mají na sobě, jsou vyztužené dráty, jinou zbroj však nemají; jejich pravou obranou je akrobatická mrštnost a závrtná rychlost. Nejnebezpečnější jsou v malých skupinkách na volném prostranství; proto jsem nám vybrala bojiště v těch nejsevěřenějších, nejstísněnějších prostorách, jaké jsem našla. Stejně to možná nebude stačit.

Z chodby venku se ozývá Berneův tenor jako zvon. „Chyťte adepta! Chci ho živého!“

Obě Dvojčata krvácejí, pokoušejí se zvednout do stoje. Ocelot v čele se po nich vrhne a vzápětí si to odskáče – Jak už třímá svůj široký meč a probodne Ocelotovi hrdlo. Ocelotův dopad znovu povalí Jaka na záda a Dak ho musí v pokleku na jednom kolenu krýt. Víc už toho nevidím, protože mám své vlastní problémy.

Jdou po mně dva Oceloti. Pustím Štít – v takovéhle tláčenici nesejde na tom, jestli je tu o čtyři protivníky víc anebo míň – a z pouzdra na levém zápěstí vytáhnu hůlku k metání blesků, dlouhou jako prst. Sotva ji stačím aktivovat pohlazením Schránky, už jsou u mě. Z konce hůlky vyšlehnou kopí světla a probodne koleno jednoho z útočících Ocelotů. Svalí se na podlahu, ale ten druhý mě nabere jako rozzuřený býk a přirazí mě ke stěně.

Mečem mi naplocho vyrazí hůlku z ruky a jílcem mě tvrdě praští shora do hlavy. Skulím se s úderem, abych předešla zlomenině lebky, ale před očima mi vybuchne

ohňostroj. Ramenem druhé ruky mě přimáčkne ke zdi, hrot meče mi přiloží k hrdlu a zasyčí: „Tak co, ty proradná děvko, co uděláš teď?“

Na sebejistotu má právo; většina adeptů je při boji nablízko téměř bezbranná a já jsem drobná, štíhlá žena, která zjevně nepředstavuje fyzickou hrozbu. Na druhou stranu, když strávíte několik let v manželství s mužem, který je obecně považován za nejlepšího bojovníka nablízko na světě, sem tam něco pochytíte.

Hryznu se do jazyka a ústa mi zaplaví sliny. Zhluboka se nadechnu a plivnu mu do očí.

Zamrká, nic víc – ale stačí to. V tom kratičkém okamžiku, když se mu zavřou a zase otevřou oči, zvednu chodidlo, přiložím mu okraj boty shora na koleno a dupnu. Česka uskočí, vazy se přetrhnou. Bolest ho ochromí, a zatímco váhá, jestli se nejdřív rozeřvat a pak mě bodnout, nebo naopak, vykroutím se mu zpod ramene a vrhnu se pryč; nebude schopen mě pronásledovat.

Dvojčata už jsou na nohou, stojí zády k sobě; ztěžka oddechují a krvácejí, ale kolem nich leží pět Ocelotů, jejichž život se vsakuje do dřevěné podlahy. Dak a Jak vyrostli v gladiátorských kobkách, jako tým bojují od svých šesti let: v takovémhle drtivém boji v sevřeném prostředí jsou neporazitelní.

Jenže teď už Oceloti odstupují od průrvy ve vnější zdi, vystavují Dvojčata palbě kušiníků rozmístěných naproti přes ulici – a zároveň si všímají, že jejich společník už mě nedrží.

Ve vteřině se vracím do duchazření; kolem nich se mi hotají jejich Schránky a místnost se plní vlnící se krajkou Toku. Mé ruce ve váčku za pasem najdou maličký větrník, velký jen jako měďák, potažený platinou a zlatem. Symboly, které jsem do něj zakouzčila, se rozzáří zelení rašícího listí. Jejich vzor se mi zapíše do vědomí a já zvednu větrník ke rtům a fouknu.

Vzor se šíří od mých očí k vrstvě mé Schránky, pak dorazí k rozlámaným prknům a třískám na podlaze, jejichž

maličké vybledlé Schránky slabě odrážejí život, který jimi kdysi proudil. Propojit silový vzor větrníku s vybledlými Schránkami prken, vykovat pouto vzájemnosti mezi nimi a lopatkami větrníku, mi trvá jen chvíli. Prkna se vznesou z podlahy, a když zase fouknu do větrníku, desky se roztočí.

A rychle.

Točí se jako lodní šrouby, jako kotoučové pily. Mávám větrníkem ve vzduchu, roztáčím ho víc a víc, a spolu s ním zrychlují i prkna. Díky spojení s větrníkem se točit nepřestanou; teď můžu použít svou vlastní Schránku k tomu, abych usměrnila jejich let.

Mrštím jimi na Oceloty. Kvůli hukot dřeva se mísí s bolestným, zděšeným křikem nepřátel; největší prkna do nich buší s drtivou silou, a dokonce i ty nejmenší třísky sekají do krve.

„*Ustupte, vy pitomci! Stáhněte se!*“ štěkne Berne z bezpečí na chodbě. Oceloti se hrnou jeden přes druhého k zející díře po dveřích a já za nimi pošlu polovinu vířícího dřeva. Druhou polovinu vrhnu k protější střeše, abych kryla ústup Dvojčat před kušíníky, a na půl divoké, nadšené vteřiny začínám věřit tomu, že bychom mohli opravdu vyváznout.

Tupé práskání kuší je v rachotu točících se prken sotva slyšet. Mračnem dřeva proniknou do bytu jen dva šípy – ale jeden z nich třískne Dakovi do holeně. Tyto střely sestávají zhruba z dvou set padesáti gramů solidní kované oceli a jejich náraz je jako rána kladivem; holeň se roztrhne a Dak se s výkřikem skácí, rukou se chytá Jakova ramene. Bratr se k němu otočí, podepře ho, a v tu chvíli se do místnosti vřítí Berne jako zkrvavený blesk.

Ze skoku přejde do akrobatického přemetu a dopadne na nohy s mečem v obou rukou. Horečně změním směr létajícího dřeva, ale než se s ním můžu zapojit do hry, Berne se s pohodlným předstihem otočí a jeho čepel zanechá v Dakově zátylku rozšklebenou ránu dřív, než zraněné Dvojče vůbec zjistí, že je Berne v místnosti. Hlava

plácne Dakovi do prsou, ohodí bratrovu tvář krví, a Jak zavýje jako zatracenec, pokouší se položit bratra a současně zvednout meč. Berne už obrací čepel k bodnutí vzad, přes loket, a dlátovitý hrot zajíždí Jakovi do otevřených úst a vzadu mu vyráží z temene.

Zabil dva z nejlepších šermířů v celé říši, a trvalo mu to jen něco přes vteřinu.

„Štít,“ řekne. „Osobní.“

Než se k němu konečně přiřítí burácející smršť mého dřeva, už ho obklopuje koule polohmotného skla. Dřevo do ní marně zabuší.

„S tímhle si na mě nepříjdeš,“ poznamená. Uvnitř koule zašvihá zbraní, od které odletuje krev, a usměje se.

Neodpovím; místo toho pošlu dřevo do chodby za Oceloty a pak rozmlátím větrník o stěnu vedle sebe. Doufám, že se prkna rozprsknou v oslepující mračno třísek a pilin. Oceloti na chodbě zareagují uspokojivým sborem výkřiků.

Berne na mě pohlédne, zamračí se a pak se mu tvář projasní. „Pallas!“ prohlásí se širokým úsměvem. „Jsi to ty! Pallas Rilová, no to mě poser! Znamená to, že je tu i Caine? Ne, kdepak, zbytečná otázka. Kdyby tady byl, už by ti stál po boku jako věrný štěně.“

Couvám prosekaným otvorem do další místnosti a Berne kráčí za mnou.

„Takže jsi tu *sama*? To... tos byla *ty*? Ty jsi Šimon Šprýmař? *Ty*? Neblaze proslulej Šimon Šprýmař, nepolapitelná osina v tlapě ankhanskýho lva, je zkurvená Pallas Rilová. To mě vojeď jako kozu.“

Olízne si rty. „Sníl jsem o tom,“ řekne náhle vlhčím, chraplavějším hlasem, „že se my dva ještě potkáme. Mám s tebou *plány*, Pallas. A kdoví? Třeba se ti budou líbit. A jestli se ti budou vážně zamlouvat, možná je i přežiješ.“

Držím jazyk za zuby a pokračuju v pomalém ústupu; čím déle bude Berne řečnit, tím dál se Lamorak, Talann a Konnosovi dostanou.

Jeho úsměv se ještě rozšíří. „Vlastně by byla psina nechat tě žít. Pak bys mohla Caineovi povyprávět o tom, co jsem s tebou dělal.“

Zavrtím hlavou. „To je dost slabota, Berne. Já a Caine – rozešli jsme se. Je mu fuk, co se mnou bude.“

Uvážlivě přikývne. „Dobře. Tak si prostě užiju.“

„Napřed mě musíš chytit.“ S těmi slovy zklidním dech, vrátím se do duchazření a moje prsty zatápnou po šňůrce váčku za pasem.

Odfrkne si. „Já už jsem tě chytil.“

Do ruky mi vklouzne vyleštěný kaštan, a když vzorem ve svém soustředění spustím jeho kouzlo, hladký předmět začne dýmat a přitahovat ohromné vířící mračno Toku. Berne se na dým podívá a věnuje mi útrpný pohled. „Dobrej thaumaturg nemusí bejt žádněj génius, ale nechce se mi věřit, že jsi tak hloupá, abys myslela, že mi ublížíš. Tenhle Štít napájí sám Ma'elKoth, ty krávo blbá. V životě jím nedokážeš proniknout.“

Místo odpovědi mrsknu kaštanem k jeho chodidlům, jako bych cvrnkala kuličku. Neodolám laciné hlášce v Caineově stylu, protože jsem napumpovaná adrenalinem a pořád tak docela nevěřím, že tu zemřu.

„Víš co? Koukej padat,“ řeknu mu a seskočím do díry za svými zády, právě když kaštan vybuchne v ohnivou kouli, která rozmetá podlahu a vyhodí Bernea i se Štítem průrvou ve zdi ven z budovy.

Jsmo v pouhém třetím podlaží; takový pád ho nezabije, ale poněkud s ním zamává, možná mu zpřeráží pár kostí v těle. A díra v podlaze by měla Oceloty trochu zpomalit. Doufám.

Na nohy dopadnu v bytě o patro níž. Zastavím se právě na tak dlouho, abych zaslechla zakňourání zpod postele v rohu. Nějakého chudáka vytrhl z pokojného spánku lomoz požáru, explozí a lidí, kteří se mu prosekávali stropem. Pokrčím rameny; pod svou postelí je nejspíš ve stejném bezpečí jako jinde v budově.